

innehåll

Intro	3
Ingen riktig punkare - Bara en jävla feminist.	5
Istället för Internet - Get a life.	10
kärlek utan skyddsnät	11
PK-TESTET! - Hur politiskt korrekt är DU?	15
En plankahistoria	21
Tankar om sex - Bakom den feministiska fasaden.	23
Störst, bäst & vackrast? - Se och lär av USA!	29
Elitfeminism nej tack! - om rivalitet tjejer emellan	32
Killar jag gillar	37
Frisinnad my ass!	42
Tips & Trix	49
Recept	55
African Performance	59
Outro	61

GIRLFRIEND IS BACK!!!

Efter X antal år av väntan på inspiration kom äntligen projektarbetet och drog tummen ur röven på mig. Senast vi sågs var jag femton bast, nu är jag nitton. En hel del har alltså hänt, och det kommer ni att märka i läsningen. Men en sak består: jag är fortfarande en rövkickande-aggressiv-snäll-gullig-söt-vegan-anarkist-skitunge-fast-med-vuxenpoäng-i-form-av-t.ex-körkort-nu för tiden-feminist! Once a feminist - always a feminist.

Men hallå! Inga intervjuer – vad fan är det här för jävla blaska?!

Nej, det finns inga intervjuer i det här numret av Girlfriend. Detta beror helt enkelt på att jag tycker det är skittråkigt att läsa och att skriva intervjuer. Så vill ni läsa trista intervjuer med punkband som ingen någonsin har hört talas om, eller extremt seriösa intervjuer med världskända artister som svarar på samma frågor, säger samma saker, och som är lika spexiga, intressanta och spännande som ekonominyheterna, så får ni göra det i ett annat fanzine.

Hur som helst. Nu kör vi igen. Den här gången lite mjukare, men ändå ganska hårt, för människorna tål nog mer än vad man tror och ibland måste man skrika högt för att höras. Men först;

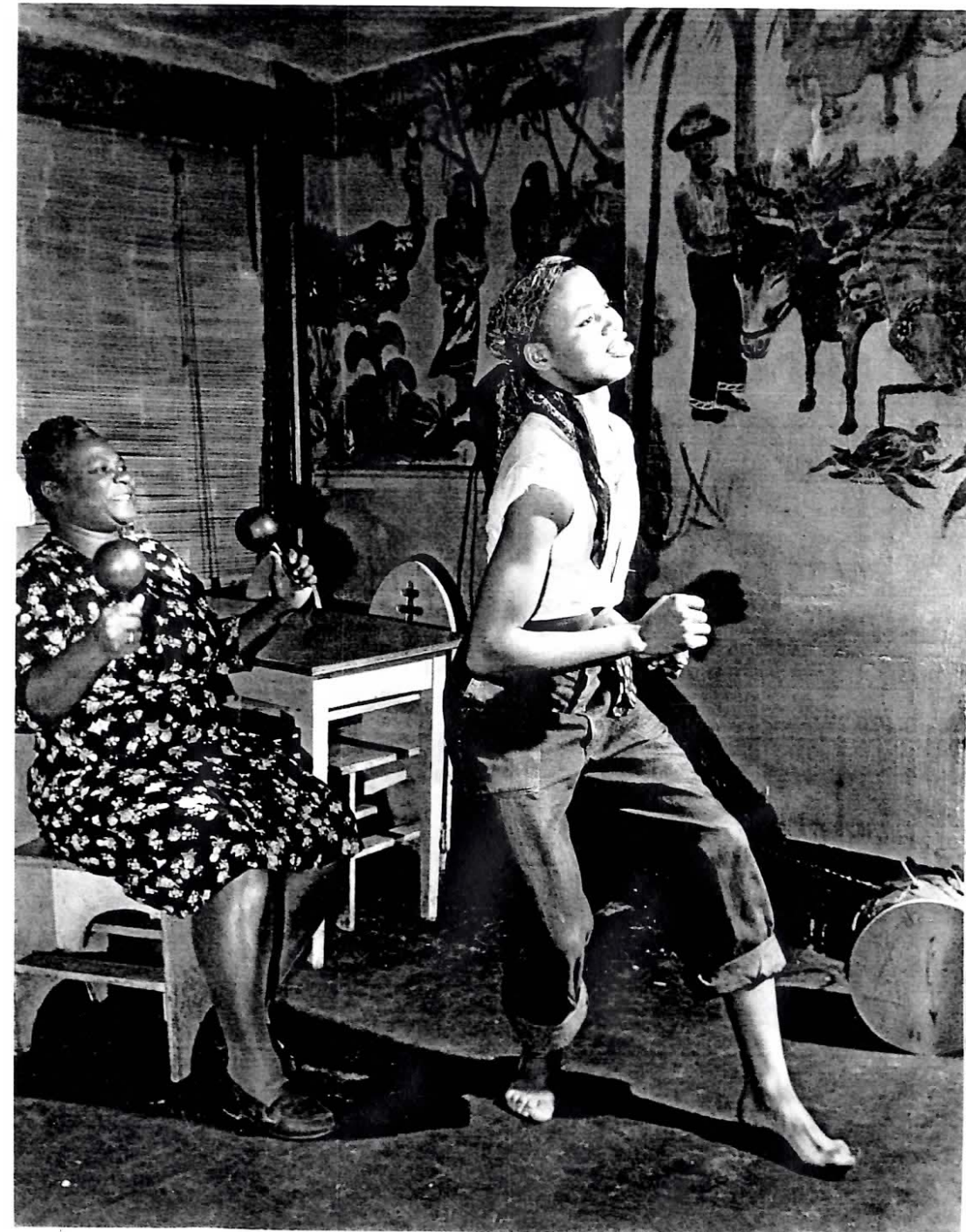
Tack!

Carina för handledningen, Porre för hjälp med PK-testet, Clara Dackenberg för den fina bilden på omslaget, mor & far för att ni är så fina och alltid tror på mig, Swenny för att du är min käraste vänny, världens bästa klass, Karin & Pegga för att ni har funnits där när man behövt någon. Tack alla coola riotgrrrls för att ni finns och inspirerar varandra till att utföra storverk. Tack till Klättan och till alla missförstådda, arga flickor och pojkar som försöker göra världen till en gladare planet.

HITLIST:
smuts, sommar, danmark,
crust, vicious irene,
veganrunners, afrika,
afrikanska trummar,
misfits, höga klackar,
örtsalt, smilla da killah,
äventyr, kärlek,
anarki & anarki &
anarki!

Respectfully
yours,

STALAGNES!
x

Ingen riktig punkare

Jag var tretton år gammal när jag för första gången hörde talas om Riotgrrrl-rörelsen. Min första kontakt kom en dag när jag surfade runt lite på Internet och av en händelse fick syn på ett fotografi föreställande vad jag senare fick veta var det legendariska Riotgrrrl-punkbandet *Bikini Kill*.

Tre tjejer; Kathi Wilcox, Tobi Vail samt Kathleen Hanna, blickade argt in i fotografens kamera. De bar svarta, stora solglasögon, stora t-shirts (förutom Kathleen Hanna som var klädd i en minitopp och hade ordet *slyna* skrivet på magen) och på händerna hade de ritat stjärnor och hjärtan. De fångade omedelbart min uppmärksamhet och jag surfade vidare för att läsa mer om deras band och vilka de var.

En timme senare var jag i extas; jag hade äntligen hittat en musikstil som passade mig och som utgjordes av arga *tjejer* istället för buffliga killar! **Riotgrrrlpunk**. Jag lade ordet på minnet och laddade genast ner några av deras låtar från Internet. Efter att ha hört Kathleen Hanna skrika ut den första raden; "Revolution grrrl style now!" i låten *Double dare ya* var jag såld. Riotgrrrl-rörelsen hade mig i sitt grepp och jag hade absolut ingenting emot att befinna mig däri.

Jag minns hela min högstadieperiod som en enda stor orgie av skrikande, förbannade kvinnor. Ur Riotgrrrl-rörelsen kom mitt brinnande intresse för feminism och politik. Jag började engagera mig i olika sorters grupper med människor som jag kände delade mina åsikter.

Skolan jag gick i var en borglig friskola med starka kopplingar åt Kristdemokraterna och Moderaterna, inte minst märktes det då ca 70% av eleverna vid skolvalet röstade på Moderaterna. Man kan säga att jag stack ut då jag med mitt monstersmink,

min bittra attityd och mina politiska åsikter satte mig på tvären så fort det blev diskussion om någonting.

Innan hade jag lyssnat mycket på band som *L7*, *Bikini Kill*, *Lunachicks*, *Sleater Kinney*, *Bratmobile*, *Cunts With Attitude*, *Julie Ruin*, *Babes in Toyland*, *The Donnas* etc. Efterhand

upptäckte jag fler och fler feministiska punkband som jag fastnade för. Jag var över huvud taget inte intresserad av att lyssna på punk eller musik i allmänhet gjord av män.

Någon gång mellan slutet av nian och början av första året på gymnasiet rubbades min syn på saken och jag började gilla annan sorts punk, speciellt de skrikigare kategorierna som crust, hardcore och grind. Jag började hänga på spelningar, blev vegan i nian och skaffade dreads någon gång i ettan.

Nu är jag arton år gammal. Jag ser ut som en ketchupflaska i håret, jag hänger hellre på landet än på trista punkspelningar, mitt rum ser mer ut som ett rum för en inneboende hippie än för en anarkistisk skitunge, jag tar en intensivkurs i övningskörning under sommaren, jag har tröttnat på att festa, sex är ingenting som intresserar mig, separatism är lika aktivt nu som då och jag spenderar hellre tid med min Rottweilerhund Smilla än med människor. Så ser mitt liv ut just nu.

Jag har ansett mig själv vara punkare i några år nu och jag trivs med det. Andra verkar inte trivas lika bra med mitt tydliga oförtjänta självförtroende på det området. Som punkare och tjej känns det ofta som att jag inte har rätt att utmärka mig och gå på punkspelningar eller bara tala om musik som jag gillar.

Många av mina vänner och bekanta pratar ofta om det viktiga i att inte sätta en etikett på sig, att inte stoppa sig själv i något fack, men jag anser det vara precis tvärtom. Jag vill stoppa mig själv i ett fack, jag vill kalla mig själv för

punkare, bara för att visa alla som inte tror att jag är en "riktig" punkare att jag skiter i vad de tycker och tänker.

Så länge som jag kan minnas har jag fått stå till svars för mina åsikter från två håll, dels från folk som inte delar mina åsikter alls, dels från den så kallade punkscenen där jag *borde* få medhåll, men konstigt nog stöter på lika mycket misstänksamhet och arrogans som från alla andra.

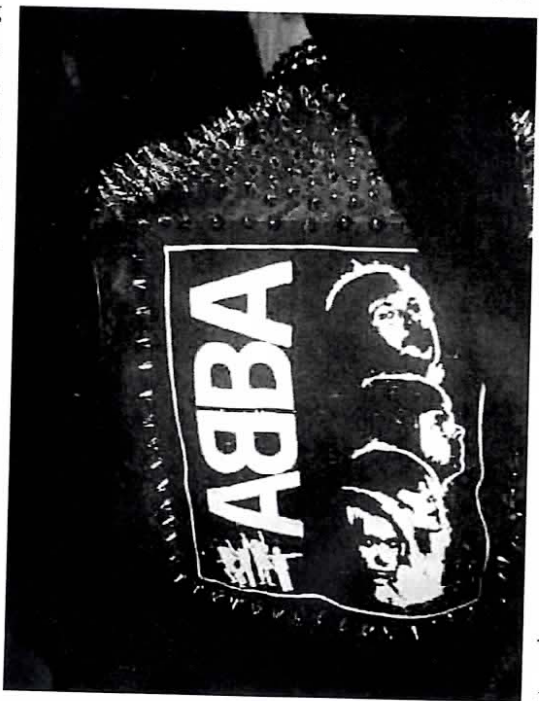
Nästan alla mina vänner är punkare eller alternativa på sitt eget sätt. Ta en kompis till mig som ett exempel: vi delar samma åsikter, har ungefär lika mycket tygmärken på kläderna, vi är båda veganer, han har dreads och jag har ketchupfrilla, vi gillar ungefär samma sorts musik, på de flesta plan är vi rätt lika, bortsett från en sak: han föddes med kuk och jag med fitta. På grund av den ynka skillnaden behandlas vi totalt olika. Jag skulle tro att om lokala personer pratade om oss skulle han benämnas som "den där punkaren" medan jag skulle få heta "den där feministfittan". Fatta grejen. Jag är inte punkare, jag är bara en jävla feminist. Så har det alltid varit.

Min syn på punken skiljer sig rätt mycket från folk jag känner. Jag skulle till exempel inte säga att "punk handlar om att vara anti-allt, supa och väcka så mycket uppmärksamhet som möjligt", som en bekant till mig uttryckte sig. Jag har haft ett flertal diskussioner med punkare vars åsikter om punk har visat sig ligga i hur mycket man skiter i allt, hur pass trashiga och punkiga kläder

man har och om man har den "rätta attityden".

För mig handlar punk om att ha schyssta åsikter och att inspireras av och lyssna på liknande musik. Visst, jag erkänner att jag gillar smuts, öl, lappade byxor, bandtishor och crustkepsar, men jag tror att man kan vara punkare utan alla de yttre attributen. Samtidigt tycker jag inte att slipsnissar som en gång har varit punkare men numera är "punkare i hjärtat" kan fortsätta kalla sig för punkare. Och ändå anser jag på ett annat plan att man visst kan vara punkare i hjärtat, så länge man menar allvar med vad man säger.

Det är en kluven fråga, för jag vill gärna tro att det ska vara okomplicerat och lätt att vara punkare, men inte bara genom att slänga på sig en nitpaj, tupera håret och traska in på McDonalds och beställa en burgare för att man skiter i allt. För mig är punk intimt förknippat med politik. Politiken finns i den aggressiva musiken, kläderna, håret, själen, hjärtat, gatorna vi går och står på, våra liv, våra vänner och främlingar, överallt och ingenstans.

Du kan dricka kir och klä dig i nitkostym. Du kan moona åt alla pälskärningar eller försöka diskutera med politikerna. Du kan älska d-takt eller hata d-takt. Du kan gilla Dolly Parton och Samantha Fox. Du kan ha stringtrosa, läderkängor, blonda flåtor, tuppkam eller baggy jeans. Du kan se ut hur du vill, tycka vad Du vill, göra som Du vill. **Du kan vara punkare om Du vill vara punkare.** Egentligen tror jag inte att det finns någon mall som alla

punkare passar in i, precis som det inte finns en mall som alla kvinnor passar i och en som alla män passar i. Jag tycker att det är fantastiskt att det finns så många olika sorters människor. Tänk hur tråkigt det skulle vara om alla såg likadana ut och hade likadana åsikter.

Därför blir jag alltid lika förbannad när jag stöter på människor som menar att dräggpunkare och 77-punkare är de enda riktiga punkarna för att de är "true till punken". Visst, de är punkare ur 70-talets alla synvinklar och normer, men oftast känns det som att det inte handlar om så mycket mer än kläder

och attityd. En person som är punkare idag kan omöjligt vara det av samma anledningar som en punkare i *Sex Pistols* England.

Riotgrrrl-rörelsen blev mitt uppvaknande från min borgliga vardag. Fortfarande ser jag mig själv som riotgrrrl-punkare, även om jag mer och mer känner mig som en äcklig crustare nu för tiden. Riotgrrrl-rörelsen har betytt otroligt mycket för mig som person. För mig var det en lättnad att upptäcka rörelsen och känna att här finns någonting, en grupp som jag kan känna mig välkommen i och utvecklas i.

Riotgrrrls är arga, hårda, skrikiga tjejer som inte finner sig i att bli undanskuffade. Även om punkscenen ska vara väldigt politiskt korrekt, antihierarkisk, anarkistisk och radikal är det inte en säker plats för tjejer på grund av sexism och sexuella övergrepp. Poängen med Riotgrrrl-rörelsen är just att den är av tjejer, för tjejer och med tjejer.

Personligen anser jag att Riotgrrrl-scenen gestaltar punken på ett utmärkt sätt, då man genom att kämpa mot förtryck och ett sjukt samhälle bildar grupper där folk känner samhörighet och vill slåss sida vid sida. Genom att hitta nya sätt att uttrycka sina åsikter, både klädmässigt samt genom att skapa musik, fanzines, litteratur, alla möjliga tänkbara sätt att uppmärksamma problem i samhället. Genom att visa att man väljer att stå utanför samhällets normer och regler och istället lyssna på vad man tycker känns bäst för en själv.

Tävlandet och storhetsvansinnet inom punkscenen irriterar mig. Räcker det inte med att ständigt bli ifrågasatt och uppläxad av okunniga lärare/ föräldrar/ brats/ idioter som tror sig veta vad som är bäst för en själv? Varför måste punkare vara misstänksamma, avundsjuka och giriga mot andra punkare? Jag vet inte hur det är med er men själv har jag tröttnat på diskussioner som alltid tycks gå ut på att vinna, istället för att utbyta intressanta åsikter och idéer. Jag har tröttnat på att bli ställd mot väggen om jag inte betar mig eller ser tillräckligt "punkig" ut. Och jag har verkligen tröttnat på att lägga ner energi på att vara bitter över sådana här skitsaker.

Om det är något jag har lärt mig av Riotgrrrl-rörelsen så är det att det yttre inte spelar någon roll. Vem som helst kan vara en Riotgrrrl och likadant tror jag att det är med punkare i allmänhet. Efter några år på nacken som punkare känner jag både lättnad och en djup frustration när jag nu "äntligen" är accepterad för åtminstone mitt utseende. Min crustkostym duger. Hurra!

Istället för Internet

Vi är på landet, jag och min hund. Här i vårt sommarhus är livet näranära och det är bara vi, nu, i stunden. Hon ligger på mattan framför kakelugnen och sover. Det brinner en brasa däri och det är varmt och tryggt. Klockan är halv åtta på kvällen. Om en stund ska jag köra in till Kristianstad och hämta mor och far som kommer med tåget. Det är alldeles svart ute. Regn mot fönsterrutan. Höst i håret, höst ute, höst inne, höst i hjärtat.

Jag har lagat mat; pasta med linsgryta, och bakat bröd. I övrigt har det varit en lugn dag. Smilla och jag gick en jättelång promenad på Drakamöllan. Hon hade inget koppel på sig, utan sprang lös, hoppade, skuttade och såg jätterolig ut. Hon är så lycklig när vi är ute och vandrar.

En hage var full av gutfår som bräkte högljutt på oss. Det går lösa Islandshästar där också och jag som brukar vara så rädd! Men nu var det Smilla som gnydde, kröp och gömde sig mellan mina ben och jag klappade flera hästar. Mjuk hästmule. Frust frust. Kärleksspråk.

Landskapet på Drakamöllan är så himla vackert. Kilometervis av öppna ängar med ljung, stora ekar, lönnar och bokar med röda och gula löv överallt. Inte en människa så långt ögat kan nå. Vi träffade dock ett par med en pudel när vi skulle gå över en stätta. Smilla var för tjock för att krypa under och för osmidig för att våga gå över. Karlen i paret lyfte helt enkelt 35-kilos-tunga RottweilerSmilla över hindret och så var det problemet löst, haha. Hundarna busade en stund, men Smilla var trött av den långa promenaden och orkade inte leka så länge.

När vi kom hem till huset igen somnade hon bums. Jag drack te och låg och läste ett tag i *Pappa Pralin* av Anna Jörgensdotter. Har läst den tidigare men den tål att läsas om. (Den är så jävla sorglig, hatkärlek älska älska att jag vet hur det slutar att det tar slut mellan Andrea och Casper, jag vill inte att det ska ta slut varför måste det alltid ha ett slut?)

Sen somnade jag också och drömde konstiga drömmar om *Billie the vision & the dancers* och polygamiförhållanden.

Ikväll ska jag, mor och far se på film, äta exotiska frukter, lägga oss tidigt och gå upp tidigt för att åka till Åhus strand och vandra. Dagar som de här är på riktigt. Det finns ingen plats och ingen önskan över huvud taget att byta ut dessa

stunder mot visuellt TV-tittande eller Internet.

Det här är allt jag vill, just nu; att älska en hund och en mor och en far och ett landskap, en plats, så enormt mycket att hjärtat vill explodera av vällustighet. Att känna sig hemma. Att ta sig tid att känna dofterna runt omkring, känna kroppen, hjärnan, livet, trivas tillsammans.

Kärlek utan

Jag antar att jag går under benämningen *singel* just nu. Det är ett ord som jag både har positiva och negativa associationer till. Positivt på så vis att jag är helt fri att bara tänka på mig själv, negativt därför att ordet är förknippat med ett destruktivt letande efter kärlek. Inte för min egen del kanske, men för många andra. Fast visst känner jag pressen att hitta någon, det kan jag inte förneka. I en värld där allt är uppbyggt på att man alltid ska vara två och två, är det lätt att känna sig stressad och utstött. Det är inte bara i en kärleksrelation utan i alla sorters förhållanden och situationer man förväntas ha en partner.

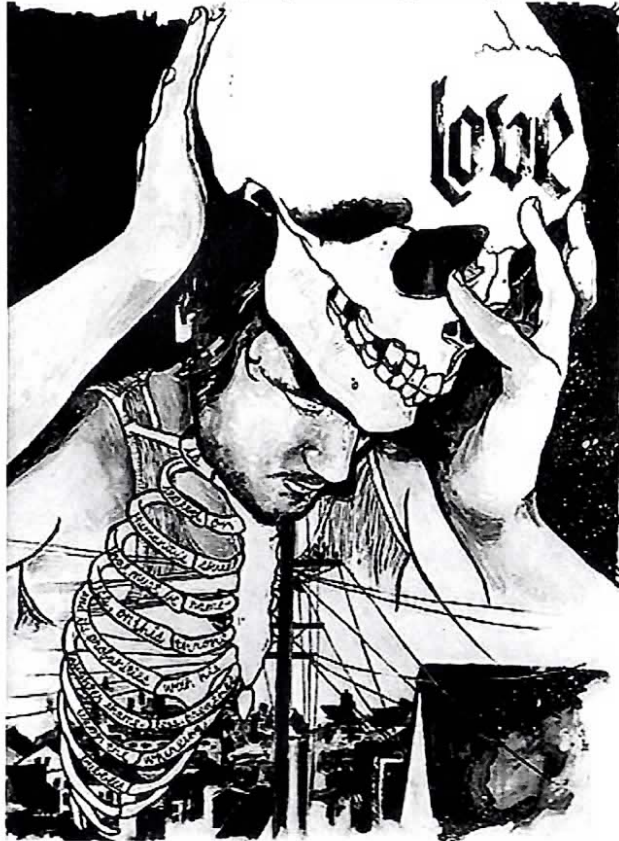
Även om singellivet inte var frivilligt från min sida från början, så förvånar det mig hur kort tid det tog innan folk i min närhet började tjata på mig om att skaffa en ny pojk-/flickvän.

Är det så ingrott i folks hjärnor att man alltid måste vara två och två? Varför kan man inte vara tre eller flera, eller bara ensam? Att vara ensam verkar för de flesta vara förknippat med rädsla.

I "Värsta språket" tog Fredrik Lindström för några år sedan upp varför vi svenskar använder uttrycket "göra något *själv*" hellre än "göra något *ensam*". "Jag gick själv på bio" är till exempel lättare att säga än "jag gick

ensam på bio". Att vara ensam är något skämmigt som man inte vill prata om.

Att vara ensam anses vara ett övergående stadium i livet. Sagan om drömprinsen/prinsessan har förstås bidragit till den eviga väntan på att ensamhet ska ta slut. Du kan vara ensam/singel/självständig ett tag, men förr

eller senare kommer du att hitta någon som du vill vara tillsammans med. En ensam människa är en olycklig

skyddsnet

människa, tycks omvärlden mena. Men hur bedöms en människa egentligen vara ensam? Det är knappast så att man måste bo avskilt i ett torp i skogen för att kallas ensam. Det räcker antagligen med att inte känna för att vara ihop med någon, utan nöja sig med att umgås med vänner och familj. Varför tycker folk att

man är ensam när man har en hel kompiskrets att må bra ihop med? Utan en pojk-/flickvän anses man vara ensam oavsett hur många vänner man har.

Jag vet många i mina kompiskretsar som alltid har haft något förhållande på gång ända sedan lågstadiet, eller första gången de blev ihop med någon. De klarar inte av att vara singlar, utan hittar nya personer att bli kära i så fort ett förhållande tar slut. Kanske är de inte ens förälskade, de vill bara ha någon att vara nära. För dem är en ständigt fungerande kärleksrelation en mycket viktig del av livet. Åter igen: ensamheten är farlig.

Förälskelse är det häftigaste jag vet. För mig innebär förälskelse att ramla in i ett äventyr som man aldrig vet slutet på. Faror, fällor och hinder väntar på vägen, men under tiden blir man rikligt belönad.

När jag är kär får jag en oemotståndlig lust att dansa mig igenom livet. Jag kastar mig ut i världen utan skyddsnet, och jag ramlar, men jag kravlar mig upp igen, ramlar, kämpar, för att våga igen. Våga och vinna.

Jag har en kluven känsla till kärleken efter att ha blivit lämnad av min hittills största förälskelse. Å ena sidan vill jag gömma mig under min säng och förtränga alla väntande problem, konflikter och ångest. Å andra sidan vill jag rusa rätt in i faran med öppna armar och låta mig slukas upp, gå in i alla tänkbara väggar, främlingar, äventyr...

"Älska som om det aldrig kommer göra ont", sa någon person en gång. Kärlek - att vara kär - blir hundra gånger mer spännande, levande, underbart, när man verkligen lever sig in i det. Med alla dess för- och nackdelar kommer kärlek alltid att vara det vackraste och bästa jag vet. Det absolut bästa. Jag vägrar få en föntstämpel på mig för att jag känner så. Tvärtom; jag tycker det är hemskt modigt att våga ge sig hän, ge allt av sig själv, oavsett vad det egentligen handlar om. Att lämna ut sig själv på det viset som man gör när man är förälskad, att öppna upp sitt hjärta och sin själ och låta någon ta del av ens innersta hemligheter, det är så OTROLIGT MÄKTIGT!

Kärlek får oss att bli upproriska, utforska oss själva och våra känslor, ta risker och konfrontera utmaningar. Kärlek ger oss livsviktiga erfarenheter. Folk borde tillåta sig själva att ramla in i förälskelsen utan att tänka efter. Detsamma gäller alla andra relationer. Varför är egentligen vissa relationer viktigare än andra? Jag tycker att man borde ge alla relationer en ärlig chans att utvecklas. Vi är lurade att tro att de enda relationerna som är värda att satsa på är kärleksrelationer.

Men alla vänner då, familjen, och alla som jag inte känner så bra men som jag vill känna bättre? Ska jag prioritera bort dem? Nej, det tror jag inte på.

Under det senaste året har jag städat något enormt bland mina kompisrelationer.

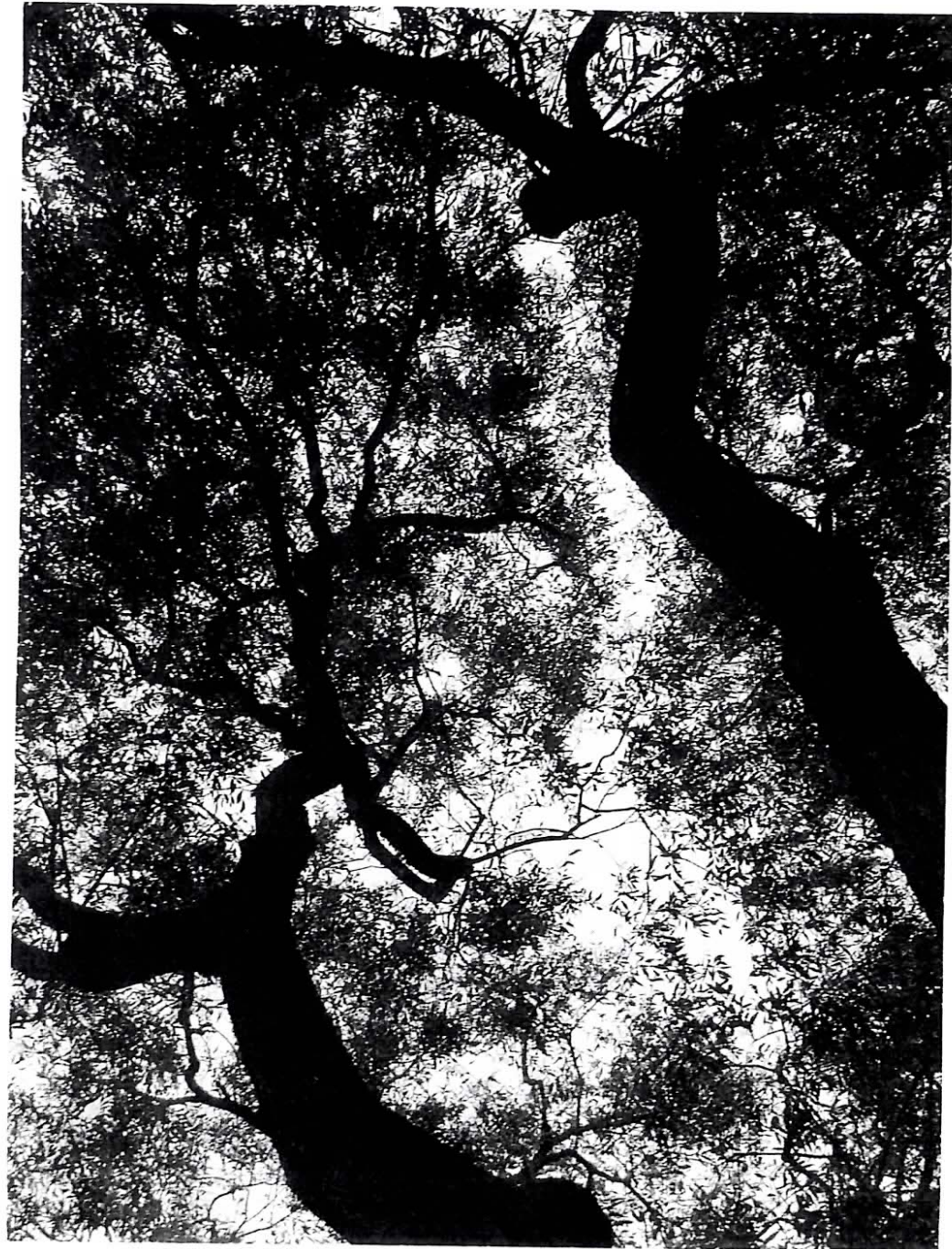
Mitt nyårslöfte år 2005 var att jag skulle bråka och argumentera mer, och det vill jag lova att jag har gjort.

Jag har städat ur garderoben så att säga. Alla mina så kallade vänner, d.v.s. de som får mig att må dåligt och inte ger mig någonting av värde, har jag slängt

bort. Mina gamla favoriter har jag ägnat dubbelt så mycket uppmärksamhet, därför att de alltid har funnits där och för att de kommer fortsätta finnas hos mig. Och en hel del nya bekantskaper har jag skaffat mig, folk som får mig att må bra och som jag vill fortsätta utveckla relationer ihop med.

Ändå finns den där irriterande känslan kvar, att man måste hitta någon, så att man blir två istället för en. Hetsen och pressen att hitta en partner att dela livet med växer dag för dag. Det är fel att vara ointresserad, anser samhället. Ut och leta! Hångla! Knulla runt! Men gå för allt i världen inte runt och var lycklig för att du är singel.

Det där eviga letandet efter någon som skall förväntas göra en lycklig är inget för mig. blir jag kär så blir jag. Fram till dess gör jag mig själv lycklig, tillsammans med goda vänner och folk jag uppskattar utan att vilja ligga med dem. Den enda jag är kär i just nu är mig själv.

PK-TESTET!

Okej, alla rövare och enarmade banditer! Nu är det officiellt: Det Stora PK-TESTET ÄR HÄR! Testet där Ni får reda på hur Politiskt Korrekta Ni är, eller med andra ord: hur hög status Ni har inom vänster/punk/alternativ-scenen. Testet är uppdelat i två sektioner: en för killar och en för tjejer. Välj de alternativ som Ni tycker stämmer bäst in på Er och läs sedan av resultatet i slutet av testet. Lycka till!

BOYS, BOYS, BOYS...

1. Vad har du för klädstil?

- A. Ärvda/containerfyndade/snattade svarta, lappade "byxor" i kombination med för omgivningen okända bandlogotröjor.
- B. Bara djurförtrycksfria miljövänliga material i mörka färger.
- C. Nitpaj, säkerhetsnålar, palestinasjal.
- D. Slips och kostym.

2. Hur ser dina kostvanor ut?

- A. Vegan.
- B. Fruktarian.
- C. Vegetarian.
- D. Köttmonster.

3. Vad har du för sexuell läggning?

- A. Bisexuell.
- B. Homosexuell.
- C. Asexuell.
- D. Heterosexuell.

4. Hur ser ditt sexliv ut?

- A. Jag älskar att ge min flickvän/pojkvän oralsex! Jag kan hålla på oavbrutet i timmar!
- B. Jag har inget sexliv.
- C. Jag tänder på allt och alla, OAVSETT KÖN!
- D. Jag ger mig själv och min/mina partners lika mycket njutning.

5. Hur ser din frisyr ut?

- A. Dreads/crustnacke.
- B. Tuppkam/spikes.
- C. Svart poplugg.
- D. Backslick.

6. Vad lyssnar du på för musik?

- A. Politisk crust, hardcore, grind.
- B. Enbart nystartade underground crimethinc-band som bara jag känner till.

- C. Kängpunk.
- D. Boyzone, Backstreet Boys etc.

7. Hur försörjer du dig?

- A. När jag måste arbeta arbetar jag på ett anarkistiskt vegancafé, annars kåkar jag sopor, snattar och lurar av A-kassan en massa stålar.
- B. Jag bor i en eko-by med alla mina vänner, som också är veganer, och vi odlar alla mat själva och säljer på marknaden när vi behöver pengar. Vi lever materiellt sett rätt fattigt, men med mycket kärlek.
- C. Genom massiva CSN-lån så att jag kan fortsätta studera "Statsvetenskap M" och "ekologisk stickning D nästa vår också."
- D. Jag arbetar heltid som chef på mellannivå på McDonalds, och satsar på att avancera ännu ett snäpp på karriärstegen så fort jag lyckats charma omkull chefen.

8. Vad har du för funktion på en demonstration?

A. Jag bryter upp gatsten, avlyssnar polisradion och snackar taktik med "the block".

B. Jag ropar slagord tills stämbanden går sönder. Därefter åker sprayfärgen fram.

C. Förstår du hur jobbigt det är att ropa slagord när man är rödvins-bakis? Du borde vara glad att jag ens dök upp på din demo.

D. Det där är meningslöst, man kan inte förändra något på det viset. Först måste vi skapa ett samtal med politikerna.

9. DU SER PÅ PERSONLIG HYGIEN SOM...

A. Ondskan inkarnerad och det största hindret för en anarkistisk världs-revolution.

B. Ett onödigt ont som man får ta när det kommer - i form av regn, vattenkanoner m.m.

C. En dusch om dagen håller doktorn och den värsta skabben borta, samt raggen i närheten.

D. Det enda som står mellan oss och djungelns lag - det där hemska tillståndet när folk bara bryr sig om sig själva och skiter i andra.

10. HUR SER DITT CIVILSTÅND UT?

A. Jag tror inte på äktenskap, men det kan inte vara på något annat sätt än att jag har funnit min själsfrände.

B. Jag håller mig undan från allt som tar onödig tid, t.ex. ett förhållande, eftersom det hindrar mig i kampen för djurens frihet.

C. Min pojkvän har precis dumpat mig, efter tre år av fantastisk sex. Den satans bitchen borde brinna i helvetet!

D. Raggas lite här och där.

GRRRIS, GRRRIS, GRRRIS...

1. VAD HAR DU FÖR KLÄDSTIL?

A. Skitsamma, bara jag får plats med mina gatstenar i fickan

B. Jag och min sönderpatchade killerdress dödar alla sexister på punkspelningarna.

C. Jeans och t-shirt.

D. Georgio Armanis lag är min lag.

2. HUR SER DINA KOSTVANOR UT?

A. Vegan.

B. Fruktarian.

C. Vegetarian.

D. Köttmonster.

3. VAD HAR DU FÖR MUSIKSMAK?

A. Riotgrrrlpunk såklart! Revolution grrrl style

NOW!!! All musik gjord av män suger!

B. Mitt eget coola, nystartade band som består av Gudrun Schyman på trummor, Tiina Rosenberg på gitarr och mig själv på sång/skrik och bas.

C. Feministisk hiphop/soul typ Christina Aguilera, Mary J. Blige m.fl.

D. Min pojkvän spelar i ett jättebra band.

4. SEXUELL LÄGGNING?

A. Flata.

B. Asexuell.

C. Bisexuell.

D. Hetero.

5. HUR SER DITT SEXIV UT?

A. Killar kan hålla sig undan. Jag har bara sex med tjejer (för att inte stödja det patriarkala systemet).

B. Jag älskar min kropp och att ha sex (speciellt med mig själv)!!!

C. Jag tänder på allt och alla, oavsett kön!

D. Jag har inget sexliv.

6. VAD HAR DU FÖR FRISYR?

A. Rakad/snaggad.

B. Dreads.

C. Ett rött/orange kullruffs.

D. Långt hippiesvall.

7. VAD HAR DU FÖR FRITIDSINTRESSEN?

A. Spöa potentiella våldtäktsmän.

B. Odlar hår under armarna.

C. Läsa böcker, gå på teaterföreläsningar och konserter.

D. Gå ner till min favoritbögfrisör, läsa Femina och snacka om killar och sånt... hihi.

8. HUR FÖRSÖRJER DU DIG?

A. Jag turnerar konstant med mitt världsberömda riotgrrrlpunkband (vi är i alla fall kända i Japan), har levt på gratis punkgrytor och falafel sedan förra våren och bor på olika ställen varje natt.

B. Jag jobbar ideellt på ett feministiskt/anarkistiskt bokcafé vars intäkter går direkt till misshandlade kvinnor och barn i Mexico.

C. Genom massiva CSN-lån så att jag kan fortsätta studera "genusforskning E" och "ekologiskt jordbruk D".

D. Jag jobbar svart som städerska hos en miljonär i Stockholms skärgård.

9. HUR SER DITT CIVILSTÅND UT?

A. Jag lever i den autonoma vänsterns mest polygama och öppna lesbiska förhållande på den här sidan jordklotet.

B. Jag är lyckligt gift sedan 5 år tillbaka med min största kärlek, som jag träffade på en lesbisk porrklubb för 7 år sedan, och vår flatkatt Greta.

C. Jag är just nu ihop med min tjugonde pojkvän. Det här året.

D. Jag är stolt hemmafru och har varit det sedan jag träffade Bosse för snart 15 år sedan. Vi har tre barn ihop nu. Alla är på pricken lik Bosse!

10. VAD SYSSLAR DU MED PÅ EN PUNKSPELNING?

A. Spöar skiten ur alla machos i publiken.

B. Röjer järnet i moshpiten och proppar fickorna fulla med tygmärken, skivor och zines.

C. En gång var jag på en punkspelning, men människorna där luktade konstigt och flaxade med armar och ben på ett skrämmande sätt som såg mer farligt än roligt ut, så numera håller jag mig till politisk hiphop.

D. En gång var jag på en spelning, men människorna där luktade så nu tittar jag mest på MTV. Vad är punk förresten

En plankahistoria

Fredag:

Jag sitter på tåget mot Stockholm. Bytte just i Alvesta och har rest i två timmar, ren tur; ingen biljettkontroll. Det här är ett X2000-tåg. Här finns en restaurang(!) som man kan hänga i, så här sitter jag, på en varm och skön (och gratis) soffa mitt emot två stockholmare och låtsas som att jag hellre vill sitta här än på min sittplats som jag inte har såklart. Det verkar funka. Jag äter banan och lyssnar på Against Me!. Konduktören går förbi, frågar efter nya resande, men jag har ju redan visat min biljett, så jag ignorerar honom och läser frenetiskt i en bok, jag vet inte vilken och det spelar ingen roll. Fem timmar senare är jag framme på Centralen och 890 kronor rikare i hjärtat.

Söndag: återresa tillbaks till Karlskrona.

Det är förmiddag och jättelite folk på det InterCity-tåg som jag hamnar på. Jag är på kaxigt humör och sätter mig dumt nog i första klass (de har så sköna fätöljer) där jag däckar på en gång, utsliten efter helgens bravader. En och en halv timme senare vaknar jag av att en konduktör står och blänger på mig och frågar om jag har visat min biljett.

"Japp", säger jag, varpå han frågar om han kan få se den igen. Jag börjar rota i mina väskor och påsar och hoppas att han ska tröttna, mumlar "den var ju här nyss" och blir nervös. Som tur är har vi precis kommit fram till Linköping så konduktören meddelar bittert att han återkommer efter den här stationen.

Jag hoppar av tåget när han har stuckit, går en lång omväg runt stationen, kollar ankommande tåg och märker till min glädje att ett X2000-tåg anländer om tio minuter.

Liksom förra gången parkerar jag mig i restaurangen och låtsas att jag har rest hela vägen från Stockholm. Utsugarbistron vill såklart att jag ska slösa pengar på deras svindyra varor och visst en öl kan jag väl bidra med. 15 riksdaler Heineken, The Darkness i lurarna och fina sms från folk som saknar mig. Höst utanför fönstret. Det är mörkt när jag kommer fram till Alvesta. Gratisåker därifrån till Emmaboda, där bussen går till Karlskrona. Det är inte lika lätt att plankar på en buss. Jag har fyrtio spänn på mig och löser det hela genom att köpa en biljett till Holmsjö (d.v.s. halva vägen) och sen tjuvåka resten.

Jag går hem genom stan i lite för tunn jacka och är glad över en fin helg i Stockholm och över hur lätt det är att inte anpassa sig, tänker att det är en lek mellan mig och idioterna och att jag har lurat dem flera gånger om. Det känns bra.

VAD SÄGS OM DET HÄR:

en helt ny stjärna på fanzine-scenen:

GNISTA NR 1

- Äntligen ett schysst DIY-
intressanta, lättförståeliga
- på SVENSKA!

Första numret innehåller bl
guider till trädgårdsskötsel
affischering, och annan
vandalism, boktips och härl
pepp, allt i en nästan oför
fräsch förpackning -

Det perfekta introt till DIY!

The earth is a Witch and
the men still burn Her

Är du tjej och feminist? Bor du
i Blekinge? Vill du träffa
likasinnade personer och
jobba för ett jämställt och
värdigt samhälle?

Klätan är en politiskt
obunden grupp, som arbetar
utifrån en separatistisk grund. Vi
sysslar med allt från att arrangera
spelningar och alternativa
filmvisningar till att skriva
fanzines, insändare, demonstrera
mot porr och plocka svamp.

Alla tjejer, tanter och kvinnor är
hjärtligt välkomna att höra av sig!

klattan@
hotmail.
com

Tankar om sex

Det hände på en festival förra sommaren. Jag hade sett honom tidigare, han var en sådan person som inte var särskilt lätt att tänka bort.

Jag frågade honom om någonting och vi började prata om allt möjligt. Han undrade om jag ville gå på en spelning med honom senare på kvällen, vilket jag svarade ja på.

Något senare, när han hade slutat jobba och jag var full av glädjedricka, kom han fram till mig när jag satt och hängde någonstans. Jag är rätt kaxig av mig och gillar att retas med folk tills de når gränsen för hur mycket de klarar, speciellt när jag är full, så jag började tracka honom lite, säga att jag skulle klå honom så lätt, och undrade om han ville slåss med mig. Alltihop var ju bara löjligt roligt, eftersom han var minst fem gånger så stor i kroppsstyrka, och hans handleder var i princip lika stora och breda som mina låar.

Han hängde på jargongen och verkade gilla att prata om sin kropp och sitt utseende. Men

Jag minns inte vad han hette.
Jag tror jag skulle handla något i hans distro,

efter ett tag lade jag märke till att han hade en tendens att om och om igen hamna på området sex, och han frågade mig flera gånger om "jag ville brottas med honom i sängen", vilket jag varje gång skämtade bort.

Jag drack oavbrutet under hela kvällen, och blev fullare och fullare. Vi gick aldrig på någon spelning, utan satt och snackade istället. Det var skönt, det kändes som att jag hade situationen under kontroll. När han föreslog att vi skulle gå till hans husvagn och fortsätta prata över en kopp te tackade jag ja, men inom mig väcktes en liten känsla av osäkerhet, så jag bad en killkompis följa med oss.

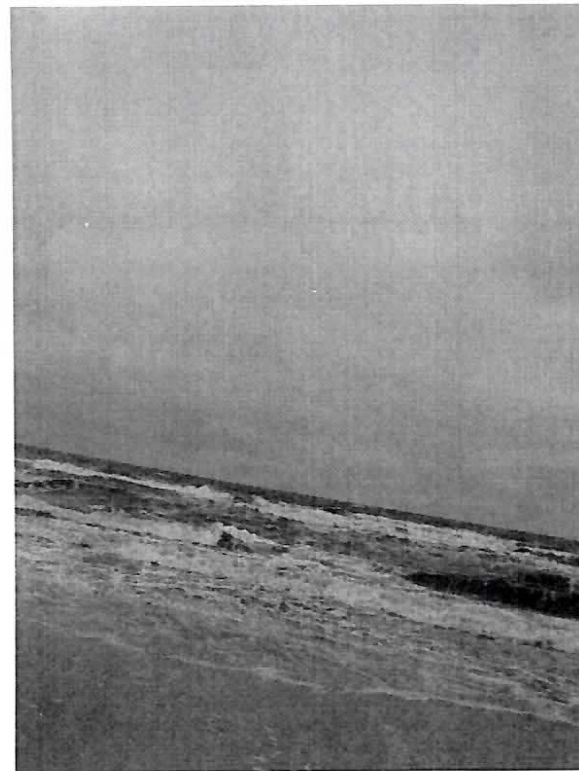
I husvagnen drack vi te, precis som han hade lovat, och snackade om allt möjligt. Efter ett tag ville min kompis gå och se en konsert, och eftersom situationen kändes lugn stannade jag kvar ensam.

Så fort dörren stängdes kastade han omkull mig och började kyssa mig. Jag spillde hett te över knät, men innan jag hann blinka hade han burit bort mig till sängen och börjat dra i mina kläder. Jag fattade ingenting. Det snurrade, jag tänkte att hängla kan vi väl göra och det sa jag till honom. Men han nöjde sig inte, utan ville för allt i världen ha av mig kläderna. Jag var inte ett dugg kåt, bara förvånad. Jag minns att jag tänkte: okej då, bara det går fort så. Jag var trött. Han var kåt. Han ville göra det igen och igen.

Jag lät honom hållas. Jag bara låg där och tittade på när han nöp mig hårt i bröstet, slog

på mina skinkor och bokstavigt talat knullade mig som en maskin.

Efteråt kallade han mig vacker och fin och tyckte att vi skulle gå på den där spelningen ihop. Jag sa att jag var trött och ville sova. Utanför husvagnen visste jag inte vart jag skulle ta vägen. Jag stötte på en bekant och kom plötsligt att tänka på att jag hade en hel gin-flaska i väskan. Vi satte oss i en soffa någonstans och hällde i oss den. På morgonen vaknade vi på en kyrkogård.

Inte förrän de senaste månaderna har jag sett på den här händelsen som en våldtäkt, eller som att jag blev sexuellt utnyttjad. Tanken att JAG; världens coolaste och hårdaste brud skulle bli våldtagen var enbar skrattretande. Det här hände på en punkfestival och jag blev utnyttjad av en snubbe som sade sig vara en emo sexism, rasist och dylika

härskartekniker. Och just på grund av den anledningen kände och känner jag fortfarande att jag inte har modet att ta mina känslor och tankar, om att det som hände var fel, på allvar. Jag menar; hur hamnar en feminist i en våldtäktssituation? Det är sådana tankar som maler inom mig. "Jag måste ha velat det på något sätt, annars skulle jag aldrig ha gått med på det". En feminist, och framförallt inte en anarkafeminist som även är punkare, borde väl alltid göra som hon vill och ta makten över situationen?

Den här händelsen bevisar verkligen, åtminstone för mig, att vem som helst kan drabbas.

Det känns så typiskt, att jag som är så påläst inom feminism och kvinnoförtryck och som har läst mängder av böcker om våldtäkt etc., hamnar i en sådan situation. Men nu fick jag minsann bevis på att det kan hända vem som helst, och göras av vem som helst.

Hur smart tjejen än är, och även om hon oftast känner sig stark och modig, så finns det tillfällen i livet då man är lite svagare än vad man normalt brukar vara. Till exempel när man har druckit alkohol, eller om man mår dåligt över någonting som nyss har hänt. För min del var det en blandning av alkohol och att mitt inre befann sig i kaos under just den här festivalen. Och det blev inte bättre efter att ha varit med om det här.

Var går gränsen för att bli sexuellt utnyttjad? Jag var ju med på att följa med till hans

husvagn, jag kunde eventuellt tänka mig att hångla med honom, men sex? Nej, tack! Där gick gränsen för mig.

Under dagarna som följde hände det att han kom fram till mig vid de tillfällen han inte jobbade. Han ställde samma fråga varje gång: *"Wanna' fight in the bed with me?"*.

Sex blev efter den händelsen något väldigt destruktivt för mig, ett sätt att få uppmärksamhet och känna mig bekräftad. Inte ett sätt att finna njutning med någon jag tyckte om, utan en övertygelse om att jag dög fullt ut. Samtliga av de kompisrelationer som jag inledde efter den sommaren ledde till sex, på grund av att jag kände att det inte var "på riktigt", att jag inte dög, förrän vi hade legat med varandra.

Problemet med att erkänna för sig själv att man har blivit sexuellt utnyttjad försvåras av att man ständigt jämför det man själv blivit utsatt för med värre händelser. En kort tid

efter festivalen hörde jag till exempel om en tjej som hade varit på väg hem en kväll och blivit indragen i en bil av ett gäng killar. De hade kört henne till en lägenhet och turats om att våldta henne hela natten.

Hur ställer man en sådan situation mot den som jag var med om? Självklart förnekar man det som har hänt.

Medan jag skriver den här artikeln har jag hela tiden en känsla av att det jag skriver inte är tillräckligt viktigt eller vidrigt för att vara värt att berättas.

Feminister älskar att knulla. En feminist kan njuta av sin kropp utan att känna äckel, och en feminist utsätter sig aldrig för någonting som är skadligt eller farligt för henne. Eller?

Fördomarna och normerna om hur feministers så kallade "sexliv" ska se ut stämmer inte alls med många feministers verklighet.

Jag hade en öppen sexualitet när jag var barn och tyckte om att leka med min kropp, men ju äldre jag blev och ju mer insatt jag blev i feminism och politik, desto mindre tid ägnade jag åt att njuta av min kropp.

Alla feminister jag kände och umgicks med pladdrade om fittor och onani hela tiden. Man pratade om olika tips och knep och alla var överens om att det roligaste de visste var att onanera.

Jag försökte verkligen tycka att det var roligt, men ju mer jag försökte och misslyckades, desto mer pressad kände jag mig för att jag inte hade en "fri sexualitet". Onani blev något tråkigt, jobbigt och skämmigt.

Mitt problem var inte att jag kände mig äcklig för att jag onanerade, som många tjejer gör, utan tvärtom; jag kände mig som en misslyckad feminist, en dålig kvinna, för att jag inte kunde känna njutning.

Klagar man på sådana här saker inom en feministisk krets får man ofta höra kommentarer som till exempel: "Vadå problem? Det är bara att köra!", "var stolt över din kropp", "reclaim your cunt" osv. En jäkla massa snack utan minsta gnutta förståelse helt enkelt. Det är som att många

feminister inte vill veta av att det finns tjejer som har problem med sitt sexliv utan att det har ett skvatt med kuk att göra.

Tanken verkar vara att alla problem som har med kvinnlig sexualitet att göra försvinner så fort man börjar kalla sig för feminist.

Det är en helt absurd tanke. Ungefär som att säga "nu när jag har bytt kön, så har jag inte längre några problem med min sexualitet".

Problemen försvinner inte bara för att man byter kön eller börjar kalla sig för feminist lika lite som de försvinner för att man flyttar till ett nytt land. Jag tycker snarare att jag ser fler och fler sjuka saker som jag vill ändra på för varje dag som går i mitt anarkistiska och feministiska lilla liv.

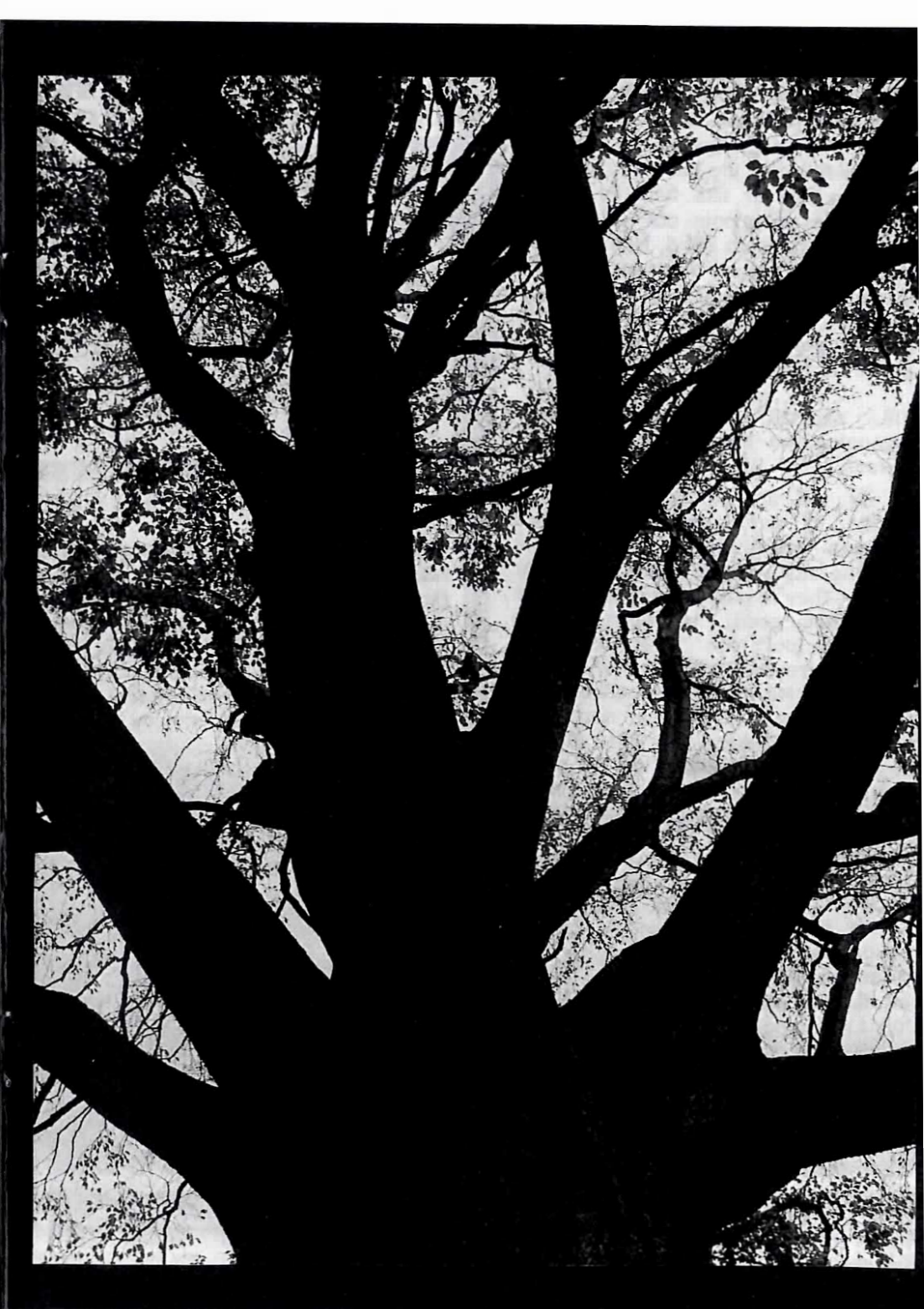
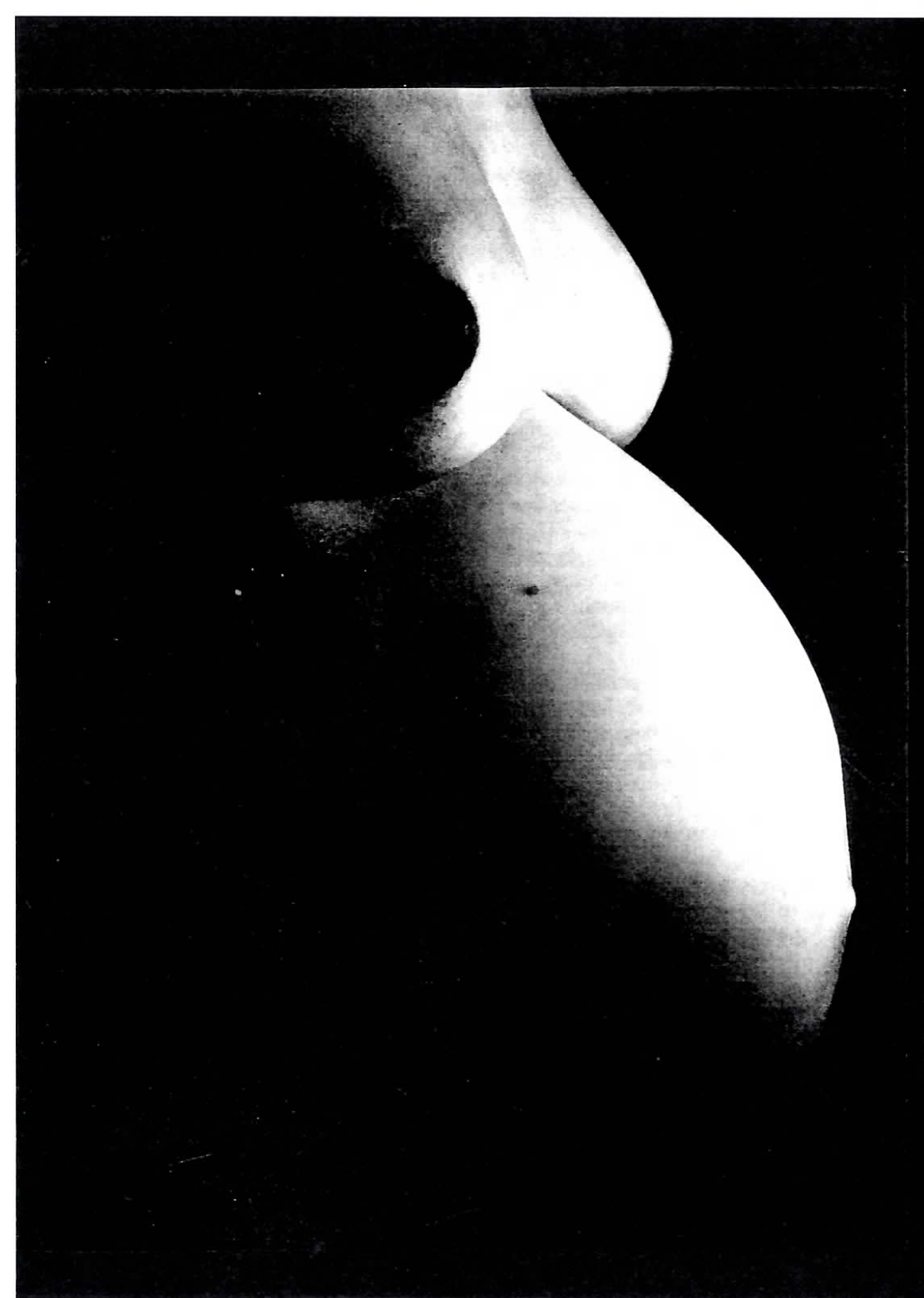
Och så en dag blir man sexuellt utnyttjad av en kille som säger sig vara antisexist. Och hur mycket feminist man än är så finns de ingenting som skyddar en i just det tillfället. Efteråt finns en känsla av att man inte är en riktig feminist.

Men jag är inte bitter. Inte det minsta. Man skulle kunna tro att det här har knäckt mig men det har det inte. Det krävs mycket till för att jag ska sluta tro på mig själv.

Och jag tror att det finns fler tjejer som känner likadant, som tycker att herregud, big deal, jag lever ju. Jag var med om en hemsl grej, men det var bara en äcklig, dum idio och aldrig i livet att jag tänker låta honom påverka resten av mitt liv.

Precis så känner jag det. Det hände en jävlig jobbig grej förra sommaren, men jag vägra haka upp mig på det för om jag gör de kommer jag tappa tron på mig själv och det är han inte värd. Han var inte värd mig.

Så kom igen, släpp in lite humor i feministrörelsen! Öppna fittorna och släng ut det fula, allt vi vill berätta om, och skit i all som hindrar oss från att göra det. Inga historier är för små eller betydelselösa.

Störst, bäst & vackrast?

Nu pågår uttagningarna till American Idol för fullt och jag har tittat på några program. De är lika fulla av idioter, pinsamma situationer och förnedrande kommentarer som alltid. Men vad som slår mig när jag ser på de amerikanska uttagningarna till Idol, är att alla som söker in, oavsett hur de ser ut, om de har sångröst eller inte, tror på sig själva till 110%.

Till skillnad från de svenska uttagningarna där i princip varannan person tycks gå in med motiveringen

att de vet att det kommer gå åt helvete, så verkar det vara det sista man kan säga i amerikansk TV. Gång på gång hör man liknande meningar yttras: "They're gonna love me!", "I am really, really good, I was born to be an American Idol" och "I am the new Mariah Carrey/Whitney Houston/ Celine Dion/ Ricky Martin!" och så vidare. Antingen är alla amerikaner autentiska och lever i sin egen värld där allt de gör är vackert, eller också har de en enorm självkänsla och tro på sig själva.

Jag har funderat på det där med att framställa sig själv som störst, bäst och vackrast. Generellt sett skulle man kunna säga att svenskar är pinsamt dåliga på att tro på sig själva. Det tycker jag är grymt tråkigt. Jag önskar att fler av mina polare, bekanta och folk i min omgivning var utflippade och övertygade om att allt de gjorde var BÄST! Hur roligt skulle det inte vara om *vem som helst* kunde ställa sig och sjunga mitt på stan, gå ner i split i matsalen eller gå runt i genomskinliga kroppsstrumpor (som alla amerikanare gör såklart).

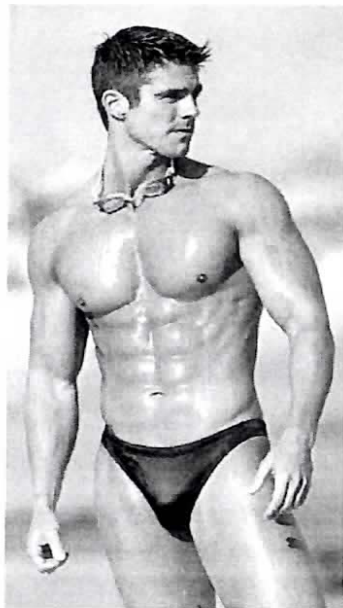
Tänk er själva hur mycket roligare vägen till jobbet eller skolan skulle vara om det varje morgon hände något helt oväntat och spännande.

En gång såg jag en talkshow som handlade om en amerikansk kvinna som hade träffat sin blivande make när hon var 19 år gammal. Hon var helt övertygad om att det var mannen hon skulle gifta sig med och dela resten av sitt liv med, från första stunden hon såg honom. Mannen däremot, ville inget hellre än att bli av med denna obehagliga kvinna som förföljde honom

överallt och tjatade om hans telefonnummer.

Till slut lade hon sig på golvet mellan hissen, hans arbetskamrater och hans fötter, och sa: "Jag rör mig inte förrän du går med på att äta lunch ihop med mig". Han gick med på det till slut, och under lunchen blev han störtförälskad i henne. Då hade hon redan varit övertygad om att det var de två för resten av livet, i ett och ett halvt år.

Hur ofta hör man om sådana händelser i Sverige? Varför är det aldrig någon som ger bort rosor och sjunger

kärlekssånger i vår matsal? Varför är alla så förbaskat fega och rädda för att ta risker?

Lite "the American way of life" tror jag skulle göra gott för oss svenskar. Vi behöver öva oss på att göra bort oss och försöka igen. Hallå Sverige, du är inte så jävla kass faktiskt!

Jag menar inte att vi ska bli patriotiska idioter, alltså störst, bäst och vackrast på *det* sättet, men jag tror att vi skulle växa automatiskt om vi rätade lite på våra ryggar och höjde självrespekten ett par nivåer.

Det finns dagar då jag inte kan förstå hur alla jag träffar på stan den dagen inte kan vilja rusa fram till mig, be om min hand, gifta sig med mig och skaffa hundra barn som ser ut precis som jag. För mig är det jätteviktigt att få bekräftelse för mitt utseende. Om ingen

kommenterar mina nya vrålsnygga skor eller att jag har färgat håret, påpekar jag helt sonika rakt ut: "Kolla in mina nya heta shoes!". Jag vill bli sedd, bekräftad och göra intryck på min omgivning.

Det är ett jäkla tjat om att tjejer som sminkar och klär upp sig inte ska göra det för omgivningens skull, utan för sin egen skull. Självklart handlar det i grunden om att jag mår bra av att vara snygg, men hur kul är det om ingen annan tycker detsamma? Det är inte alla dagar jag känner mig vacker och häftig, men de dagar jag gör det vill jag ha respons!

Ibland kan det kännas som att jag borde klaga mer på mitt utseende, och att folk förväntar sig att jag åtminstone måste tycka illa om *nånting* på min kropp. Och visst har jag komplex för en del skavanker och är mindre nöjd över vissa kroppsdelar, men varför i hela världen ska jag gå runt och berätta om det för allmänheten? Då föredrar jag

att när jag väl gillar min kropp helt och fullt ta tillfället i akt och visa upp mig.

Det här ämnet gäller inte bara våra kroppar, utan även hur vi framhäver våra egenskaper och våra personligheter.

För mig finns det inget mer ledsamt än

personer som ständigt uttrycker i ord hur dumma i huvudet de är, ber om ursäkt för allt de gör och förminskar sig själva.

Det är så förbannat onödigt. Vi har redan mängder av krav och förväntningar från

samhället som pressar oss och drar ner oss i skiten, varför ska vi då nedvärdera oss själva ytterligare genom att tänka negativa tankar?

Livet blir så mycket roligare och lättare att leva om vi tvingar oss själva att tänka positivt. Och om det är något amerikanerna är bra på så är det att vara positiva - till sitt land, sina liv och sig själva.

Jag har tröttnat på att förneka min kropp och mitt IQ. Ångest och cynism är tråkigt. Nu vill jag ha kul! Livet är till för att levas. Jag vägrar skämmas över någonting bara för att jag förväntas göra det. Låt oss ta tillbaka makten över våra liv och vara stolta över dem!

cykelpunk
vite!!

ELITFEMINISM NEJ TACK!

- om rivalitet tjejer emellan

När Linda Skugge i en krönika i Expressen lördagen den 12 juli år 2003 skäller ut "Big Brother-Linda" för att hon har stora bröst och knullar i TV har jag fått nog för länge sedan. Jag är så trött så jag kan spy på alla pikar om Britney Spears silikon- eller inte - bröst. Jag mår illa av alla diskussioner om Christina Aguileras kropp, hur hon påverkar sina fans på ett "fasansfullt" sätt och om hur mycket hennes musik suger - utan sin kropp vore hon ingenting, säger vilka? Alla. Killar, mammor, pappor, feminister, manschauvinister, men framför allt vanliga unga tjejer. Tjejer som konkurrerar med andra tjejer är inte ovanligt. Jag minns själv mina skräckupplevelser från mellanstadiet, alla "tjejsamtal" vi skulle ha på inrådan av vår korkade klassföreståndare en gång i veckan, hur vi bråkade om varandras killar, baktalade varandra och ljög för glatta livet. Jag minns allt det där och hur illa jag tog vid mig av det.

En del av feministrörelsen har jag aldrig förstått och jag undrar om jag någonsin kommer göra det. Jag har under lång tid varit verksam i en feministgrupp som länge stampade i samma spår. Okej, det kan bli så ibland. Alla kör väl fast någon gång, men vi var inspirerade i början och jovisst, vi var en liten klunga men vi var ju *sysstrar*. Vi kunde känna *systerskapets* magiska slöja över oss när vi satt i samma rum och gnällde om samma saker, möte efter möte. Vi var *feminister* förenade i en otroligt underbar frizon där inga förtryck, normer eller regler hade tillträde. Vi hyllade och peppade varandra och kände oss avslappnade och trygga när vi umgicks med varandra. INTE.

De brudar som jag hade dragit med mig till mötena berättade för mig att de var skräckslagna. De kände sig otrygga, fula,

mindre vetande, blyga, hjälplösa, töntiga, tråkiga och sist men inte minst, onödiga. De var *dåliga* feminister. Inte i mina ögon, men i deras. Också jag kunde ibland känna av den där känslan av att vara dålig, okunnig, sämre påläst, otrygg och ful. Jag kände mig dålig när jag umgicks med en liten del av feministgruppen. Inte för att de egentligen var bättre än jag på något vis. Det var mest en känsla jag och de andra tjejerna fick. I efterhand har jag fått veta att i princip alla brudar som var med i gruppen kände sig förtryckta och hotade av en eller flera feminister.

Varför frågar jag mig. Vad gjorde den eller de tjejer som vi kände oss hotade av för att vi skulle få känslan av att vara dåliga? Jag misstänker att en del av problemet låg i att vi egentligen inte kände varandra. När en ny tjej dök upp i gruppen ansträngde vi oss inte för att hälsa henne välkommen och dra in henne i leken utan vi fortsatte som vanligt med vårt urtråkiga möte. Men problemet låg djupare än så. Vi blev förtryckta av en eller flera personer som själva var förtryckta.

Detta var en ny upplevelse för mig. Jag hade inte varit feminist särskilt länge, men jag visst nog om hur exempelvis härskartekniker fungerade. Om förtryck/ konkurrens kvinnor emellan visste jag dock inte mycket. Jag började kalla mig själv för feminist när jag gick i sjuan och jag tror att det var någon gång i åttan som jag gick med i gruppen.

Den eller de tjejer som vi kände oss hotade av var allihop personer som visste med sig att de var snygga, smarta och respektingivande. Likaväl som de visste om att de var smarta och

snygga visste de att några av oss var mindre säkra och kände sig otrygga och fula i jämförelse med dem. Med tanke på att flera var nybörjare så var det inte så konstigt. Jag menar, säg mig den som kan allt om genuskunskap så fort den har börjat kalla sig för feminist. Jag kunde det absolut inte.

Jag har däremot alltid frågat och undrat mycket om saker som jag är intresserad av och gör så än idag. En del, lärare till exempel, tolkar det som att jag är okunnig och inte kan något om ämnet när jag frågar och frågar om allt jag inte förstår. Jag älskar ord, det har jag alltid gjort. Stöter jag på ett ord som jag inte känner till frågar jag genast vad det betyder. Jag ser det mer som ett bevis på att jag vill lära mig saker, inte tvärtom som en del verkar tro. Många feminister som jag har stött på har avskämat sig från mig till en början för att de har trott att jag inte är så smart som jag egentligen är. Några feminister har fått mig att känna mig dum när de har svarat

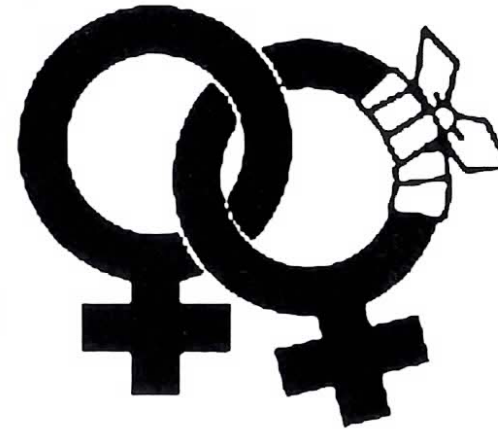
på ett sätt som om det skulle vara fullständigt självklart att alla vet vad ditt eller datt betyder.

Ibland hände och händer det fortfarande att jag inte vågar fråga för att jag känner mig dum som inte vet vad ett ord står för. Många av mina feministpolare har samma problem. De vågar inte fråga för att de känner sig löjliga och dumma. För några år sedan hade jag ingen aning om vad "patriarkat" stod för, innan jag lyckades snoka rätt på det i en text om radikalfeminism. Liksom, patriarkat användes i ungefär varannan mening hos de feminister jag kände och där gick jag och undrade vad tusan de pratade om. Hallå? Är det galet eller vad?

Ibland får jag bara lust att gråta och ge upp när jag tänker på alla hemska feminister jag har träffat. Istället för att hjälpa och stötta våra systrar och hålla ihop försöker många sätta sig över även dem och bete sig som svin. Missförstå

mig rätt; jag blir så förbannat arg när jag ser hur tjejer konkurrerar med varandra istället för att slå sina smarta huvud ihop. Det är så himla onödigt.

Jag förstår inte riktigt vari problemet ligger. Om det är tuffhetskomplex eller machoattityd som präglar de feminister som så att säga sparkar på dem som ligger ner. Feminism, tycker jag, inte ska innebära några måsten över huvud taget. Man ska inte behöva känna sig tvingad att gå på möten och man ska inte tvingas hålla tal och kläcka ur sig

smarta saker och vara arg och hård hela tiden. Det förstår väl vem som helst att feminism måste vara roligt för att det ska fungera, annars kommer det aldrig att gå.

Tyvärr verkar det inte som att särskilt många har förstått just detta. Vi måste rannsaka oss själva, inte varandra. De feminister som hackar ner på feminister som använder push up-behå, sminkar sig och som försöker tvinga dem att sluta raka benen är inte ett dugg bättre än de killar som betar sig likadant.

Jag har stött på otaliga feminister som vägrar umgås med tjejer som *inte* är feminister och som spottar skit på feminister som inte är anarkister/radikala/vänster över lag. Okej, ärligt talat: jag har inte mycket gemensamt med en 50-årig insnöad moderatfeminist, det erkänner jag, men vad fan *lönar* det sig att snacka skit om opolitiska/ moderatfeminister? Nej, det gör det inte. Visst, vi har inte mycket gemensamt, men en sak förbinder oss alla: vi vill inte ha något kuksamhälle som bestämmer över oss. Mycket snack och lite action för oss ingenstans.

Samma sak gäller när det handlar om feminister som ser ner på icke-feminister. Jag menar, tänk er själva, hur var det när ni blev feminister? Jag tror knappast att

särskilt många av er genomgick en förvandling över en natt. Jag själv har alltid fått mycket uppmuntran och inspiration hemifrån.

Min generation har växt upp med föräldrar som var med då revolutionen blomstrade som mest. De har sett hur det gick till och de är inte rädda, som deras föräldrar var då deras barn (alltså våra föräldrar) gick ut på gatorna för att demonstrera.

Mina föräldrar är ganska frisinnade och tänker lite längre, men jag vet att många inte har det lika lätt. Visst har jag haft många dispyter med min mor (som är femtio år och moderat, dock feminist), men vi har också mycket som förenar oss. Jag som feminist kan inte bara umgås med feministbruttor. Jag är tillräckligt insnöad som jag är och kan finna det svårt att bryta mönstret genom att umgås med tjejer som inte vet ett skvatt om feminism. Men genom att jag gör det lär jag inte bara dem en massa smarta saker, jag lär mig även själv att vara mer kritisk och möta fördomar på ett snyggt sätt.

Historien om den misslyckade feministgruppen slutade inte lyckligt. Eller på sätt och vis gjorde den faktiskt det. Samtliga tjejer som kände sig orättvist behandlade hoppade nämligen av, och kvar blev bara den så kallade eliten.

Många blev dock avskräckta från att engagera sig i feministiska grupper för alltid, men jag hade turen att vara med och starta en ny grupp tillsammans med ett gäng coola brudar.

Den gruppen finns fortfarande kvar, och vi är allihop goda vänner. Klätan feministcrew heter vi för övrigt. Ni borde kolla upp oss! Annars har ni definitivt gått miste om någonting. ♥

FOR EVERY GIRL WHO IS TIRED OF ACTING WEAK WHEN SHE IS STRONG, THERE IS A BOY TIRED OF APPEARING STRONG WHEN HE FEELS VULNERABLE. FOR EVERY BOY WHO IS BURDENED WITH THE CONSTANT EXPECTATION OF KNOWING EVERYTHING, THERE IS A GIRL TIRED OF PEOPLE NOT TRUSTING HER INTELLIGENCE. FOR EVERY GIRL WHO IS TIRED OF BEING CALLED OVER-SENSITIVE, THERE IS A BOY WHO FEARS TO BE GENTLE, TO WEEP. FOR EVERY BOY FOR WHOM COMPETITION IS THE ONLY WAY TO PROVE HIS MASCULINITY, THERE IS A GIRL WHO IS CALLED UNFEMININE WHEN SHE COMPETES. FOR EVERY GIRL WHO THROWS OUT HER E-Z-BAKE OVEN, THERE IS A BOY WHO WISHES TO FIND ONE. FOR EVERY BOY STRUGGLING NOT TO LET ADVERTISING DICTATE HIS DESIRES, THERE IS A GIRL FACING THE AD INDUSTRY'S ATTACKS ON HER SELF-ESTEEM. FOR EVERY GIRL WHO TAKES A STEP TOWARD HER LIBERATION, THERE IS A BOY WHO FINDS THE WAY TO FREEDOM A LITTLE EASIER.

Sökes:

Snäll & söt svettstinkande militant vegan & anarkist att leta sopor ihop med, slåss mot de dumma, spränga skiten i luften, klappa hästar och katter och älska i lövhögar med.

Jag tycker om skogen, att laga mat, sy, dansa och måla och att vara kriminell mot staten. Jag lyssnar på allt från Against Me! till old school hc, riot grrrl, gettocrust, Tant Strul, Mozart och Cindy Lauper. Kom och röva bort mig till barriaderna!

Svar till Apa_76HB

Killar jag gillar

Killar i grupp är inte roliga att umgås med. En ensam kille går bra att snacka med, men killar i grupp... nej, det funkar bara inte.

Fram till att jag började gymnasiet har jag alltid varit rädd för killar i grupp. Jag hade en rätt så nära killkompis från mellanstadiet och uppåt, men han umgicks också nästan enbart med tjejer. Mina närmaste vänner har alltid varit tjejer. Anledningarna till detta har varierat. När jag var liten kände jag en instinktiv rädsla för män. Jag vägrade att bli undersökt av manliga tandläkare eller doktorer, trots att min egen pappa är läkare.

När min bror hade killkompisar hemma höll jag mig på mitt rum, och på dagiset där jag gick hatade jag alla manliga fröknar. Om vi var en blandad grupp gick det bra, men så fort jag blev ensam med en eller flera killar fick jag panik.

Ett litet häfte om härskartekniker från ROKS hjälpte mig att förstå varför jag kände mig så otrygg med män. Eftersom den här fanzinet riktar sig till personer som inte direkt är nybörjade inom feminism & politik, så antar jag (och hoppas) att alla har hört talas om de fem vanligaste härskarteknikerna, men för er som inte vet kommer här en kort sammanfattning.

Härskartekniker är metoder som män i grupp använder mot kvinnor, för att trycka ner kvinnor och hävda sig själva. Teknikerna används inte bara mot kvinnor utan mot alla underliggande grupper, exempelvis invandrare, barn

och fattiga. Då kan det även vara kvinnor som utför härskarteknikerna, men i regel gäller detta män. Det är män som har hittat på dessa tekniker för att kontrollera att kommunikationen sker på deras nivå. De fem härskarteknikerna är:

1. **Osynliggörande.**
2. **Förlöjligande.**
3. **Undanhållande av information.**
4. **Dubbelbestraffning.**
5. **Påförande av skuld och skam.**

Härskarteknikerna kan användas en och en eller i kombination med varandra. Att ge härskarteknikerna namn är detsamma som att göra dem synliga och därmed neutralisera effekten av dem.

Okej, så mycket vet vi. Men härskartekniker kan framträda på så många fler sätt än man kan tro. Förlöjligande till exempel; ordet är så brett att det kan innehålla massvis med härskartekniker bara inom det området. Det är lätt för en snubbe som är antisexist att läsa en broschyr från ROKS och sen tro sig veta allt som finns att kunna om härskartekniker. I själva verket är det bra mycket mer komplicerat än så.

Nu umgås jag regelbundet med killar, men de killar jag umgås med är allihop antisexist/feminister/kalla det vad du vill och majoriteten är anarkister. Anarkister tycker jag om. Jag litar hundra gånger mer på en kille som säger att han är anarkist, än på en som presenterar sig själv som feminist. Anledningen till detta är enkel: för att kalla sig för anarkist måste man ha en originell uppfattning om

världen och en tro på att *alla* varelser har lika stor rätt att existera.

Feminist kan vem som helst vara. Vilken politiskt påläst snubbe (nu snackar vi vänsterrörelsen, för någon annan rörelse har jag inga sympatier för) kallar inte sig själv för antisexist eller feminist för att "man ska göra så"? Se bara på Göran Persson. Det är bara att konstatera att det är ett fett knep för varje kille som vill vinna lite nya kompisar, speciellt inom tjejkretsen.

Jag tror inte att de räcker att som kille läsa *Ett litet häfte om sexism* och sen tro att man är aktiv antisexist. Så länge man inte vill förändra/s finns det inte en enda bok, häfte, eller fanzine som hjälper. Att presentera sig själv som feminist eller/och antisexist är jättefint, verkligen, men så länge det inte finns någon action bakom orden är det rent ut sagt meningslöst.

Istället tycker jag att man som kille ska tänka efter, fråga sina tjejkompisar (om man har några) om vad som får dem att känna sig osynliga och förlöjligade, och framför allt snacka med killar i ens närhet, titta på hur de agerar mot tjejer och hur tjejer agerar mot dem.

De saker man behöver ändra på för att tjejer ska må bättre och känna sig schysst behandlade är oftast inte särskilt stora och kan därför vara svåra att upptäcka, speciellt när man har blivit uppfostrad i en värld där livet som kille går ut på att prata högst, ta mycket plats och göra det på oschysta sätt, t.ex. genom att argumentera och diskutera som om man alltid skulle vinna en tävling.

Här kommer några tips på saker som du som är kille kan tänka på när du umgås med tjejer:

1. ÖGONKONTAKT!

Jag kan inte nog poängtera hur viktigt det är med ögonkontakt. Det här punkten ligger utan tvekan högst på alla tjejers önskelista. Dagligen utsätts man som tjej för den här typen av osynliggörande. Det kan hända i en grupp med killar, med en ensam kille, eller under en pratstund mellan fyra kompisar varav hälften är tjejer och den andra hälften killar.

Tänk dig in i den här situationen: *Du är en tjej som sitter på ett café med några kompisar. Ni är två tjejer och tre killar. Allihop är lika bra kompisar, och ni har roligt ihop. När du ska berätta något intressant vänder du dig oftast till hela gruppen, men du har lagt märke till att killarna oftast slutar titta på dig och vänder blicken ner i tekoppen medan du pratar. Du har också sett att när de ska berätta något tittar de alltid på en kille i gruppen, och aldrig på dig eller din tjejkompis. Om en kille ställer en fråga, t.ex. "Ska vi dra?" så riktar han alltid frågan till killarna genom att se dem i ögonen.*

Okej, men killarna kanske hade något privat de ville diskutera? Då kan de väl göra det när de är ensamma! Eller går det inte att snacka privat med hela gruppen?

Tänk dig att som tjej alltid, så fort man säger någonting, märka att de man talar med har vänt bort blicken och tittar uttråkat på något annat? Vad tror du det gör med självförtroendet? Hur tycker du själv det känns att tala med en vägg?

Det är inte svårt att se någon i ögonen. Och det är absolut inte svårare att se en tjej i ögonen än en kille. Prova så får du

se. Lite ögonkontakt är en utmärkt handling om du vill vara antisexist!

2. Sluta avbryta!

Killar är mästare på att avbryta varandra för att lägga fram sina egna synpunkter. I en killgrupp kan det fungera bra, eftersom alla vet hur det fungerar. Killar brukar oftast skita i om någon avbryter dem när de snackar. De höjer bara rösten en nivå och fortsätter prata. Men som tjej är det inte lätt att överrösta ett gäng med killar, speciellt om man är van vid att ingen lyssnar på en. Både tjejer och killar är så vana vid att tjejer oftast aldrig får tala till punkt att ingen reagerar när det händer. Och det händer bra mycket oftare än man tror. Räkna själv hur många gånger du avbryter en tjej (eller en kille) nästa gång du diskuterar någonting, så får du se hur ofta det händer.

Som tur är så är det ett lätt problem att lösa. Låt tjejen tala till punkt helt enkelt. Och gör för övrigt likadant med killarna. Det är skittrist med folk som pratar på utan att lyssna. Det gör mer skada än det är värt.

3. Lämna plats!

Det är lika lätt som det låter. Lämna plats längst fram vid spelningarna, lämna plats i soffan, vid matbordet och vid datorn. Lämna plats vid skivspelaren på festerna och låt brudarna bestämma musiken för en gångs skull. Lämna plats framför TV:n och i sängen. Lämna plats när ni spelar fotboll, demonstrerar, håller tal, bokar, arrangerar och väljer band till spelningar. Lämna plats under politiska möten och under filmkvällar. Självklart lutar detta tillbaks på att tjejerna tar för sig, men viktigast av allt är att killarna låter dem göra det. Ta

några steg tillbaka. Ni har spelat era favoritskivor tillräckligt länge. Nu är det vår tur att lyssna på något vi gillar.

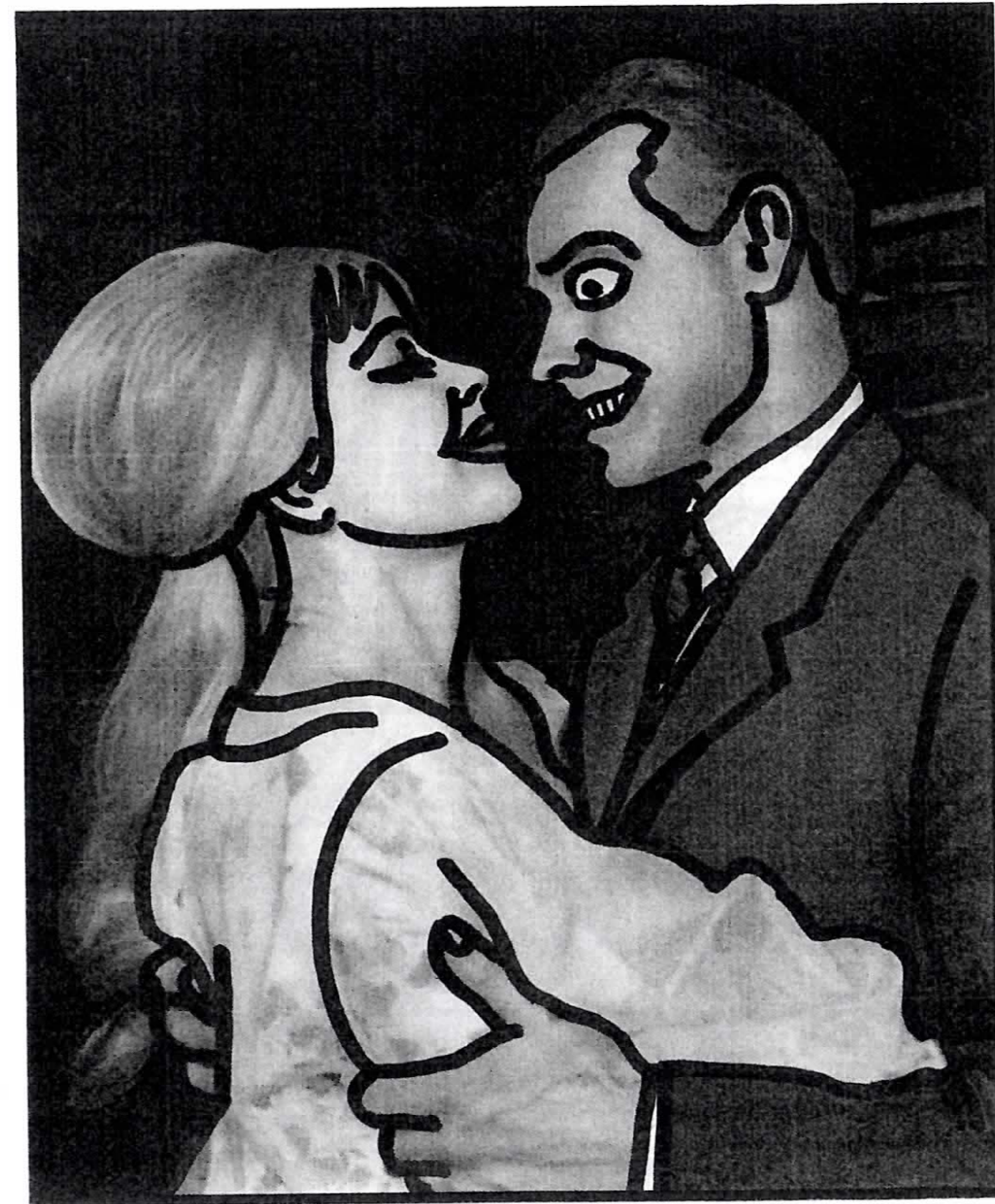
4. Ge komplimanger!

Man dör inte av att vara lite vänlig ibland. Alla människor behöver höra komplimanger någon gång för att bli bekräftade och må bra. Glöm inte att berömma folk för bra saker de gör. Jag tror att många killar har en hjärntvättad uppfattning om vilken sorts människor man ska ge komplimanger till och vad komplimangerna ska handla om. Majoriteten av komplimangerna är absolut riktade till killar, och oftast handlar de om praktiska saker, något man är duktig på typ måla, spela musik etc., medan tjejer ofta ger komplimanger till både killar och tjejer men då handlar de om mer ytliga saker som snygga kläder och ny hårfärg. Tjejers komplimanger är inte mindre värda än killars på något sätt. Vem vill inte höra att man är snygg? Men å andra sidan: hur mycket roligare är det inte att få höra att man är skitduktig på att dansa?

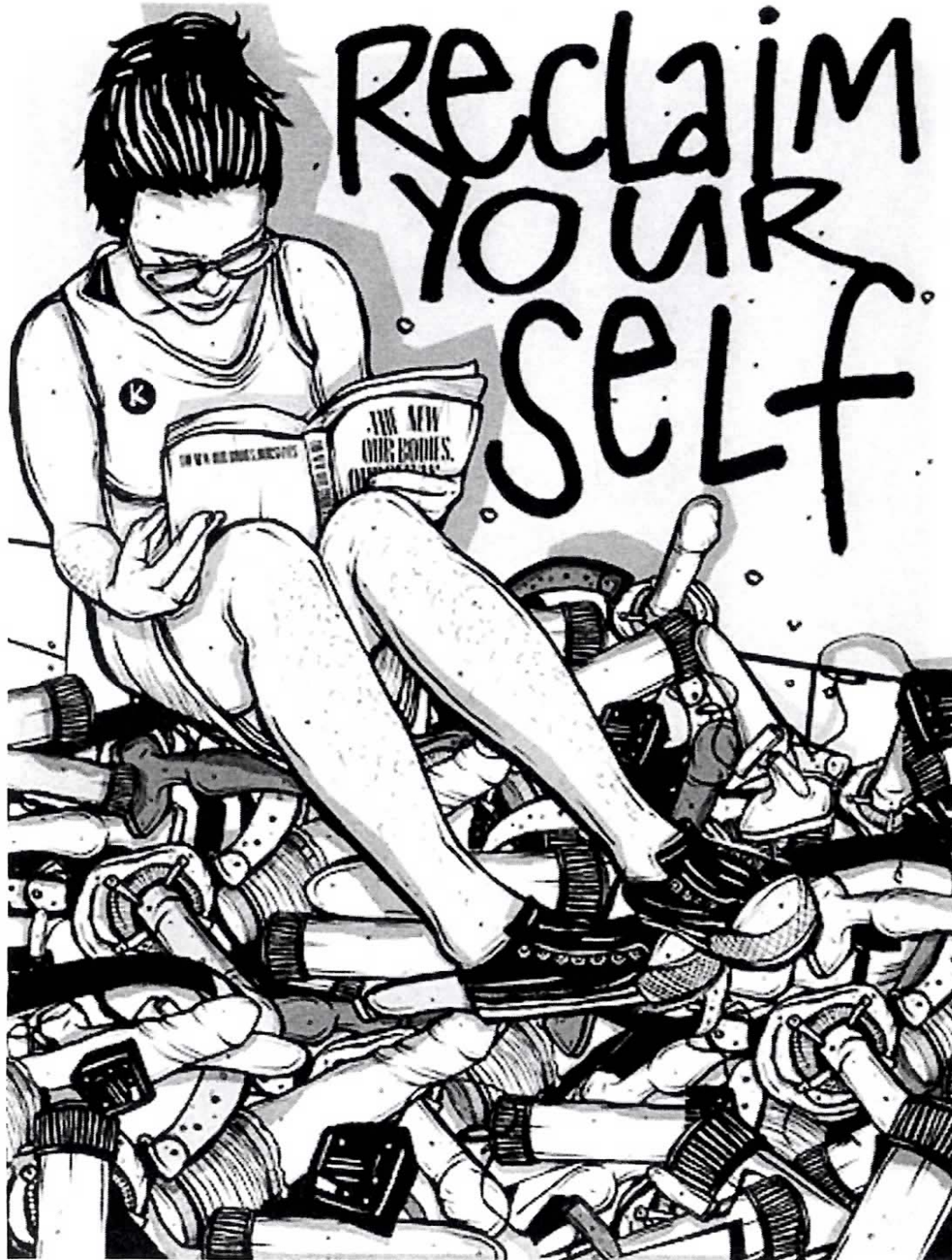
Detta är en uppmaning till både tjejer och killar, men framför allt till er killar som håller inne med en massa beundran och beröm som borde sägas i stället för att gömmas.

5. Tänk människor!

Glöm nu bort allt som jag har skrivit om och sluta fundera över tjejers och killars beteenden. Tänk på att vi allihop är människor. Umgås med folk du gillar, istället för tjejer du gillar. Var kompis med bra personer, istället för killar. Sudda ut begreppen "tjej" och "kille" och ersätt det med människa. Behandla alla dina kompisar som om de bara hade en sak gemensamt: att de är människor.

Hon blundade och jag kunde vara mig själv ett tag.

Frisinnad my ass!

På 70-talet var det inne att vara kär i flera personer samtidigt. Från Darwins dagar till en bit in på 1970-talet var det självklart för alla biologister att människor var monogama och av naturen ämnade att leva i kärnfamiljer.

Sedan hände något. Människorna började leva i storfamiljer och vänskapsgrupper istället för i parrelationer. Forskarna tänkte om. Nu kom det plötsligt teorier som sade att männen helst är polygama medan kvinnorna helst är monogama. Män vill alltså ha många kvinnor medan kvinnor vill fånga varsin man att bli försörjda av.

I muslimska länder har det sedan urminnes tider förespråkats polygama förhållanden, där männen får ta upp till fyra fruar. Polygama förhållanden är alltså fortfarande baserade på männens villkor, och har ingen koppling med kvinnors begär, menar forskarna.

På 70-talet, då polygama förhållanden började växa, handlade det lika mycket om kvinnors behov som människors. Det skulle vara fri kärlek till alla. Fri kärlek kunde innebära olika saker för olika personer och förhållanden. En del menade att det var detsamma som fri sex, alltså att man fick ha andra sexuella förbindelser vid sidan av det "riktiga" förhållandet. Andra menade att man kunde älska många personer samtidigt utan att behöva peka ut någon att tillbringa resten av livet med.

Genom att förespråka fri kärlek gjorde man inte bara uppror mot samhället, utan även mot sina inre känslor och hjärntvättade/normbindande tankar.

Efter 70-talets flower power-rörelse har dessa tankar och idéer slagit rot inom vänsterrörelsen. Det är kanske fel att prata om polygami eftersom ordet står för månggifte, så vi kallar det för fri kärlek istället.

Fri kärlek är häftigt, det tycker nog de flesta. Och alla har väl någon gång drömt om att ha en skara beundrare efter sig som man kan välja och vraka bland. Men när det kommer till att förverkliga sina drömmar kan det ibland bli på ett helt annat sätt än man har tänkt sig. Svartsjukedrama, svek, ilska, självförminskning och brist på självförtroende drabbar många. Fri kärlek på schyssta villkor är nog svårare än man kan tro.

Själv är jag inte alls intresserad av polygami eller fri kärlek. Jag är alldeles för svartsjuk av mig för att klara av att

delar med mig av någon jag älskar.

Att vara svartsjuk anses ju absolut vara något fult som man ska förneka och "bota". Jag kan förstå det till viss del. Om svartsjukan är så stark att den skadar andra eller dig själv bör man nog tänka över varför man har så svårt för att dela med sig, och försöka ta itu med problemet. Men oftast tycker jag att det känns överdrivet och pinsamt när fri kärleks-förespråkare pratar om förmågan att älska alla, även de som är dåliga för en och som plockar fram ens mörka sidor.

Ärligt talat fattar jag inte varför det anses vara så himla fult att vara svartsjuk. Jag tycker snarare att det är konstigt med personer som aldrig blir arga eller sura när de gång på gång blir sårade. Jag har en bunt sådana kompisar som allihop är väldigt speciella men helt underbara.

Svartsjuka och avundsjuka finns såklart i olika nivåer, men att *aldrig* känna svartsjuka eller ens ett litet sting av att bli berövad på något eller någon som man verkligen tycker om, det upplever jag som omänskligt.

Jag är så trött på de här förbannade vänsternormerna som säger att svartsjuka är detsamma som att vara kapitalist eller något i den stilen. Den där naiva äckliga rädda världen-känslan som så många vänsterkids tvingar på sig själva får mig att vilja spy. Jag vill också rädda världen, men jag behöver inget kollektiv med Brand- eller Banghjärntvättade osäkra själar för att göra det. Och det behöver inte ni heller. Missförstå mig rätt; alla sätt att förbättra vår planet är bra sätt, men ibland kan naiviteten av vad vi tror att vi kan lyckas skapa göra mig galen.

Vad är det som är så himla fel med att känna sig ledsen och svartsjuk när ex-pojkvännen/flickvännen dyker upp med en ny flamma? Mig påverkar det i alla fall, och jag kan bara gratulera till alla andra som känner likadant. För att känna svartsjuka måste väl i alla fall innebära att man känner *någonting*, att man bryr sig om den här personen och att han eller hon har påverkat ens liv på ett eller annat sätt?

Jag tycker inte att man efter att ett kärleksförhållande har tagit slut genast måste lyckönska sitt ex till ett nytt underbart liv utan mig eller dig. Och jag tycker inte att man på en gång måste bli bästa vän med ens gamla pojkväns nya brud. Man *får* hata och skrika och slåss och ifrågasätta: *varför gillar du henne och inte mig? Hur kan du överge mig på det här viset?* Man *får* vara svartsjuk. Och man *får* vara det ett bra tag. För svartsjuka är bra till en början, eftersom den får en att analysera sig själv och livet och rikta ledsamheten och ilskan utåt.

Men till slut kommer man till en punkt på svartsjukan har blivit en börda och det är dags att gå vidare. Och efter ett tag är man inte arg längre. Man är bara glad för att det har blivit som det har blivit, och alla påfrestande bråk och kaoskänslor glöms bort.

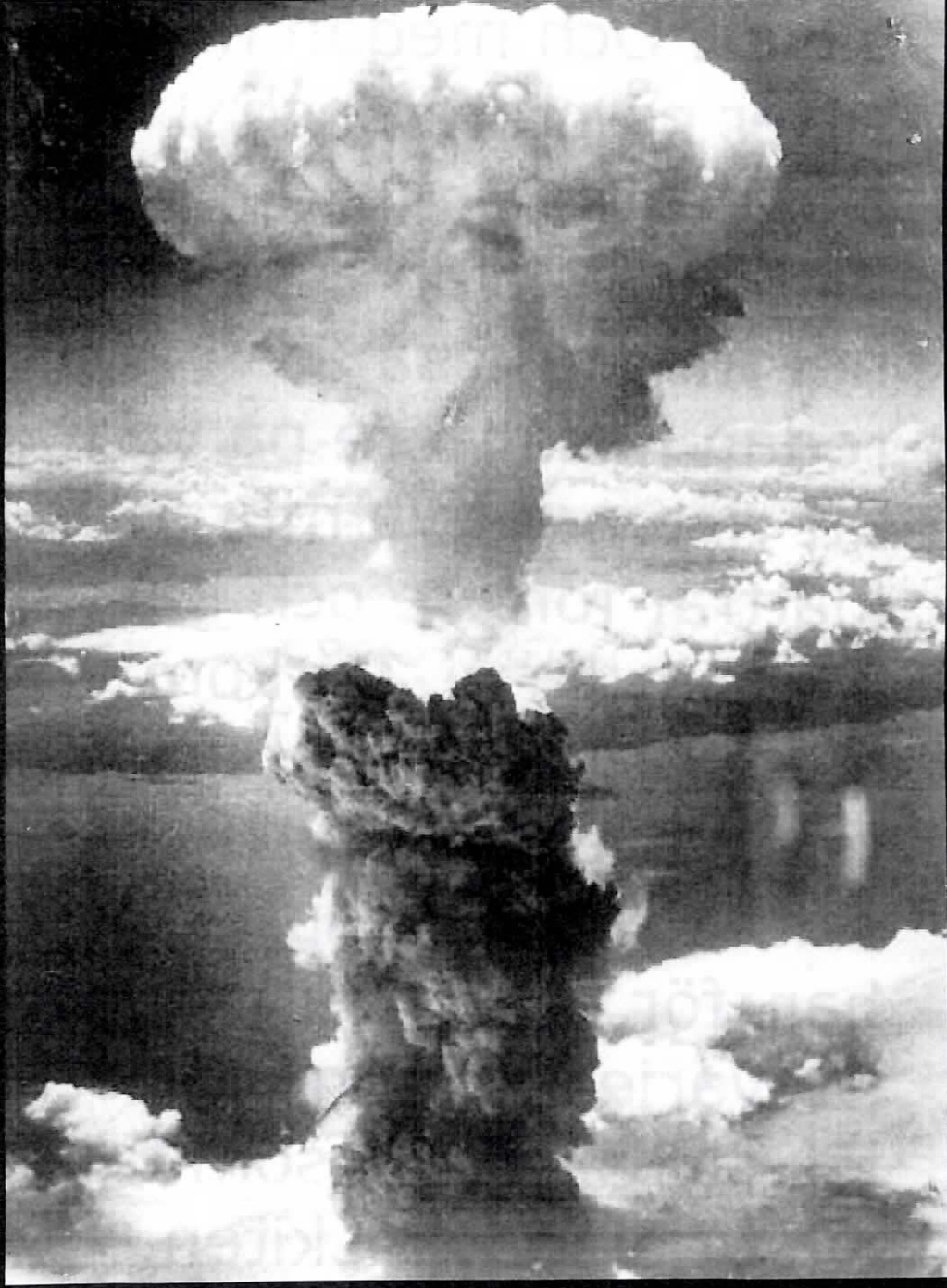
Så tillåt er själva att vara svartsjuka och skit i alla som tycker att du ska vara glad för alla andras skull hela tiden. Man har rätt att må dåligt. Kom igen, erkänn, det är ju skitjobbigt att vara snäll jämt och ständigt. Plocka fram bitchen i er och lämna henne sedan skrikandes någonstans där ni inte kan höra henne.

Vi spottar samhället i ansiktet och sparkar systemet i arslet! Det spelar ingen roll hur mycket böter vi får, hur många snutar som jagar oss, att Hemköp sätter hänglås på containrarna, att SJ kontrollerar biljetterna noggrannare eller att nya målningar tvättas bort efter bara några timmar - **NI KAN INTE STOPPA OSS.**

Ni tror att det är en lek men det är blodigt jävla

allvar. Och medan ni sitter på möten och planerar hur ni ska kunna hindra oss från att riva ner murarna så är vi redan ljusår före på väg att riva ner nya murar. Vi klättrar fortare och har roligare än ni. Så kom igen; ring snuten bara. Gör staten paranoid och skicka ut alla trupper ni har, för vi blir fler och fler för varje dag som går och till slut är det vi som tar över hela jävla skiten.

Hon fruktar inte längre sina tankar, hon skulle lätt kunna låta dem glida över vykortet och alla dess komplikationer, det vet hon. Ändå avstår hon.

Morgonen är alldeles för vacker, egentligen alldeles för vacker för en begravning i april, hon vill bara ligga kvar i sovsäckens värme en stund och betrakta den.

Världen är skön. Lite fransig i kanterna av sorger och förluster, men ändå mycket skön.

- Slumpvandring av Majgull Axelsson

tips

trix

&

DAMERNAS DETEKTIVBYRÅ av Alexander McCall Smith

Det var länge sedan jag läste en bok som fick mig att må riktigt bra. Damernas Detektivbyrå är en sådan bok. Starka, smarta och feta Mma Ramotswe är Botswanas första kvinnliga privatdetektiv. Vi får möta henne när hon löser fall alltifrån försvunna barn och falska fäder till vänstrande makar och stulna bilar. Mma Ramotswe är en underbar karaktär. Hon är en mycket självständig kvinna, och allt hon tar sig för bottnar i en stark kärlek till Afrika. Damernas Detektivbyrå är en rolig, lättläst och spännande bok. Helt klart värd all uppmärksamhet den har fått.

SOJAMILKSHAKE

Sojamilkshake är det bästa godiset! Jag kör med en gammal variant från min lyckliga komjölksbarndom, som jag numera har gjort om till en mycket godare, miljövänligare och på alla sätt bättre *vegansk* variant.

Dumbos chokladmilkshake

är namnet. Receptet är hur enkelt som helst: blanda ca 1 dl sojammjolk med typ 5 teskedar oboy, håll i så mycket vegansk glass du vill ha i och vispa med elvisp tills

det ser lagom skummigt ut. Mosa därefter en hel banan och rör ner den. Håll upp i glas, drick och var glad. Receptet går att göra om på många sätt. Jag brukar till exempel göra dubbel sats eftersom jag tycker att det blir för lite med 1 dl sojammjolk. Hur mycket chokladpulver du vill ha i är en smakfråga. Jag vill att det ska smaka mycket choklad, men it's up to you! God är den i alla fall. Mer milkshake åt folket!

JULIANA HATFIELD

Jag har älskat Juliana Hatfield sedan jag var 14 år gammal. Hon har helt klart varit en av de största musikaliska inspirationskällorna i mitt liv. Med låtar som "My syster", "My protégée", "Everybody loves me but you" etc. har hon visat vart skåpet ska stå. Juliana Hatfield har varit verksam sedan början av 90-talet. Hon gör skön punkig rockmusik med inte alltför mycket fines. Det gillar jag. Hennes musik är sådär störig och raspig, fast inte på ett negativt sätt. Hur som helst borde ni lyssna in er på henne.

Shoppa på ginza.se eller något liknande.

SARAH KANE *Samlade verk*

Jacob Hirwall skriver i förordet till Sarah Kanes samlade verk: "En av Englands främsta unga dramatiker, Sarah Kane, hängde sig i sina skosnören den 20 februari 1999 på en toalett på ett sjukhus i södra London. Detta efter att mirakulöst ha överlevt en tablettöverdos. Vid 28 års ålder hade hon kommit fram till att hennes liv var över. Hon lämnade efter sig fyra färgstarka och i pressen både hyllade och utskällda pjäser samt ytterligare ett helt nytt stycke: *4.48 Psychosis*."

Sarah Kanes pjäser behandlade ofta ämnet döden. Sista pjäsen, på svenska översatt till *Psykos klockan 4.48*, kan ses som ett avskedsbrev. Samtliga pjäser är fyllda av brutalt våld, sex, mänskliga katastrofer och en djup hopplöshet inför jordens förruttnelse. Men mitt i all brutalitet ryms även poesi och vackra bilder.

A: *Free-falling*

B: *Into the light*

C: *Bright white light*

A: *World without end*

C: *You're dead to me*

M: *Glorious. Glorious.*

B: *And ever should be*

A: *Happy*

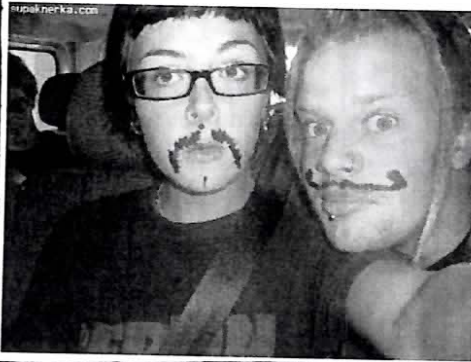
B: *So happy*

C: *Happy and free*

ur *Crave*

SPRITPENNA-MUSTASCH

Jag har det bästa tricket för att liva upp stämningen om du är på en tråkig fest eller är uttråkad i allmänhet. Ragga upp en spritpenna, eller en kajalpenna, bläckpenna, whatever, och måla en härlig mustasch på dig själv. Sedan går ni laget runt och målar varandra. Det finns många härliga muschefavoriter, själv brukar jag köra på långtradarchaffis-stylen, eller Hitler, men många föredrar den fransk/ryska cirkusdirektören med krusiduller som toppen över i:t. Med mustaschen på plats infinnet sig partyhumöret snabbare än du hinner säga "Det här löjliga jävla partytricket funkar ju inte alls". Lycka till!

MJM PROPAGANDA

Ett riktigt bra band som förtjänar mer uppmärksamhet än de har fått, är MJM Propaganda. Anna, Marcella och Maria står bakom detta gungungiga reaggeband. Deras debutskiva går under namnet propaganda. Skivan är en riktigt skön musikalisk upplevelse, och den passar utmärkt både som avslappningsmusik innan man ska sova eller som soft bakgrundsmusik på ett partaj. Texterna är feministiskt vinklade, hur schyssta som helst. Min favorit är nog *So deep*, som handlar om att killar oftast är besatta av kuk, och hon vill ha mer än så. "I think you're really wicked man, but face it you're your biggest fan. Why don't

you sit alone and watch it grow, 'cause I'm out of here you learn to slow". Störtskönt. Hurra för feministisk reagge!

KROPPSDOFTER T.EX. SVETT

Aight, jag vet att jag är tjatig. Antagligen gestaltar jag bilden av den äckliga crustaren rätt så bra, genom att gilla smuts, skit, svett och dylikt, men jag är i alla fall inte den enda. Som tur är finns det en hel del folk i detta avlånga land som har kastat deodoranten och uppskattar/har börjat uppskatta de naturliga kroppsdofterna. Guld till alla er! Svett är en av de bästa lukterna jag vet. Svett luktar människa och liv. Det är inte alltid det luktar gott, men det *luktar* i alla fall någonting! Som vi alla vet luktar ju inte svett något förrän det kommer i kontakt med bakterier, men vad jag inte kan förstå är varför det är en sådan tabu att vara lite smutsig. Renlighet hämmar.

Renlighet skapar gränser mellan människor. Vi tvättar bort våra personliga dofter och ersätter dem med nya, kemikaliska, ofta djurstegade, parfym. Jag vill inte att någon ska tända på mig för att jag luktar gott av en parfym som säljs över hela världen. Vi har alla varsin personlig doft, som jag tycker att vi borde ta vara på. *Dumpa deodoranten - lär känna din kropp istället!*

DE OVANLIGA - MÄNNISKOR SOM GÅR MOT STRÖMMEN av Åke Mokvist

"Jag vill isolera mig från det här vanvettiga samhället, eftersom det förhindrar liv!", det säger Emelie Cajsdotter när hon berättar för Åke Mokvist om hennes val att isolera sig från samhället och leva ensligt inne i skogen med grisarna Arne och Hilda, kon Ronja, tjuren Birk, hundarna Rocky och Simbi, fem katter, fyra hästar, en tupp och en kanin.

Sundag April 9, 1989

Kan vi verkligen leva som vi vill i Sverige? Har alla människor lika stort värde? Eller är detta bara politiska floskler och önsketänkande? Det funderar Åke Mokvist över i denna bok som är full av härliga gnistrande personligheter. Här samsas skygga ensamvargar med pratglada utstickare, filosofiska farbröder och utmanande kvinnor. Över en kopp kaffe eller två lyssnar och pratar Mokvist med alla möjliga sorters människor som var och en berättar sin egen personliga historia. De ovanliga är en bok att skratta åt, till och med, men även en bok som vill förändra och visa att saker och ting inte står rätt till. Mycket läsvärd.

BILLIE THE VISION AND THE DANCERS

Mitt andra bästa band är Billie. Billie består av fyra killar och tre tjejer, och är ett pop/vis/singer-songwriter-band med höga ambitioner. Senaste skivan har

temat "The world according to Pablo" och handlar om den argentinska transvestiten Pablos liv. Lars Lindqvist står för de fantastiska texterna. Check it out:

www.billiethevision.com

TOFU

Tofu är världens bästa livsmedelsprodukt. Det passar till alla maträtter. Man kan göra vad som helst med tofu. Det kan användas till biffrar, i grytor, som färs i såser, på mackan, i sallader, man kan till och med strunta i att tillaga tofud och äta det direkt som det är. Tofu är dessutom en jättenyttig och bra proteinkälla, inte minst för veganer.

Finns att köpa i de flesta mataffärerna. Om inte så finns det garanterat i närmaste hälsokostbutik.

LEFTHANDA

Lefthanding blir ordagrant översatt till svenska **vänsterhanda** och det är precis vad lefthanding handlar om. Lefthanding är snattarnas fräckaste och lättaste bortförklaringsnummer. Du snattar helt enkelt allting öppet framför kassan, genom att hålla det du vill snatta synligt i den hand som inte håller i pengarna. Du betalar för något billigt, t.ex. ett äpple, och låtsas som att du har handlat grejerna i vänsterhanden på något annat ställe.

Exempel: Du går in i butiken utan att ta någon korg eller dylikt, och plockar åt dig matvaror som du vill ha. Om du har svårt för att hålla i allt med en hand är det

smart att stoppa ner varorna i en genomskinlig plastpåse från fruktavdelningen. Du gör alltihop öppet i affären. Tricket är att du ska lura dig själv att du har betalat för varorna på något annat ställe. När du har plockat åt dig det du behöver, väljer du ut något billigt t.ex. en frukt eller en läsk och ställer dig i kassan. Förhoppningsvis kommer ingen av kunderna i

Suppo

Birth

and W

kön att kommentera att du bara betalar för en frukt, eftersom de hellre vill tro att du är en ärlig person som har köpt varorna någon annanstans, eller att du är

glömsk av dig, men att någon annan i kön får säga till i sådana fall. Skulle kassören ifrågasätta dig kan du antingen be översvallande om ursäkt och bli generad för att du "glömde" betala för varorna och givetvis ska du betala, eller ljuga om att du faktiskt har handlat varorna i en annan affär. Stå på dig. De flesta människor tycker inte om att ifrågasätta utan låter dig hellre slippa undan.

CYKLA

Att cykla är något av det bästa jag vet. Jag och min cykel har varit med om en himla massa äventyr. Vi har upptäckte platser som ingen visste fanns. Vi har varit förälskade, och gråtit en massa, och cyklat i gassande solsken på sommaren och i ösregn på hösten. Cykling är inte bara utmärkt träning, utan även ett fantastiskt redskap för att uppleva naturen, ett gratis sätt att förflytta sig, och ett roligt möte med en vän som hjälper din kropp att ta dig vart du vill. Cykla = vår, sommaren, lycka, frihet, äventyr.

AGAINST ME!

Det här ljuvliga hardcoreoftande amerikanska punkbandet gick rakt in i mitt anarkistiska upprörstörstande hjärta efter att jag hade lyssnat på en enda låt med dem. Jag har aldrig hört något liknande. AGAINST ME! har de vackraste och politiskt intressantaste texter jag någonsin läst, och de har en spelglädje och energi som aldrig verkar ta slut.

Jag älskar alla deras låtar som om de vore mina egna barn. Varje dag finns det någon låt som passar perfekt med ens humör. Deras tidigare skivor har en mer otight garagerock-känsla som jag verkligen älskar, medan de numera spelar mer melankolisk samstämd rock. Inte för att det är sämre på något vis. Som alla andra band utvecklas de musikaliskt och tar in nya influenser i sin

musik, och jag tycker personligen att det är underbart att kunna varva mellan att lyssna på deras tidiga otightare sound och det numera finslipade bandet, även om jag föredrar deras skramligare låtar. Anyway, världens bästa band ska ni alla kolla in på www.aganistme.net, och lägg era sista slantar på en skiva som varar resten av livet istället för sexpaket som ni tänkte köpa till helgen. Ni kan inte bli annat än kära vid första öronkastet!

SJÄLVINLÄRNING

Att lära sig nya saker kan vara svårt, men samtidigt väldigt roligt. Och har det väl börjat ge resultat finns det alla anledningar i världen att fortsätta. Att bli tvingad till att banka in fransk grammatik i hjärnan och kunna åka skridskor på skolgympan är ingen bra utgångspunkt för att man ska tycka om att studera.

Människan tycker om att lära sig nya saker och utvecklas, men skolan och jobbet får oss att tappa intresset till att ta egna initiativ. Hjärntvättade som vi är av flera års förtryck från samhälle,

stat, skola och föräldrar, går vi människor runt och inbillar oss att man måste födas med en naturlig begåvning för att få syssla med det vi vill lära oss. DEAL WITH IT! Gå en kurs i italienska, lär dig spela djembetrummor, surfa, bugga, vända ett helt mariekex i munnen utan att det går sönder, laga mat, skriva dikter, känna igen olika fågelarter, sticka, ragga, segla etc. etc. Det är aldrig för sent att lära sig något nytt.

Anarchy.
Once you've tried it,
Nothing else compares.

recept

Vad är ett fanzine utan en receptdel? Här kommer några goda och enkla veganska rätter och bakverk som ni kan prova på.

Falsk Ostkaka

1 dl kokt mosad squash
0,5 dl sojamjöl
1 dl socker
4 msk vetemjöl, toppade
2,5 dl mjölk
2,5 dl grädde
25 sötmandlar eller mer
2-3 droppar bittermandel

Skala squashen och ta ut kärnhuset. Hacka mandlarna. Blanda alla ingredienser. Häll smeten i smord form. Grädda 45 minuter i 200°.

Morotskaka utan ägg

5 dl rivna morötter
1 citron
0,5 dl flytande margarin
1,5 dl mjölk
3 dl grahamsmjöl
1,5 dl farinsocker
3 tsk bakpulver
1 tsk kanel

Toscasmet:

0,5 dl flytande margarin
0,5 dl farinsocker
2 msk sirap eller honung
1 msk vetemjöl
1 msk mjölk
Ca 45 g mandelspån eller 1 dl mandel (skållad, skalad eller hackad)

Borsta citronen under varmt vatten och riv skalet. Blanda grahamsmjöl, farinsocker, bakpulver och kanel i en skål. Rör ner citronskal och morötter. Tillsätt mjölk och flytande margarin och blanda allt försiktigt. Fördela smeten i en smord bröad form med låga kanter (ca 1,5 l). Grädda kakan ca 20 minuter i 200 grader.

Medan kakan gräddas kan du göra toscasmeten.

Blanda flytande margarin, farinsocker, sirap, mjöl och mjölk i en gryta. Låt allt få smälta ihop på svag värme. Rör ner mandeln innan smeten börjar koka. Fördela smeten på kakan. Grädda kakan ytterligare 10 minuter eller tills den fått färg.

Pasta med tomatpesto

300 g saltorkade tomater i olja
1 dl olivolja
2 dl färsk basilika
2 vitlöksklyftor
2 dl solroskärnor
2 dl vatten
2 tsk gurkmeja
Pasta, hur mycket du vill

Mixa alla ingredienser utom oljan någon minut. Fortsätt att köra mixern och tillsätt oljan lite i taget. Blanda ner peston i pastan. Ett gott tips är att blanda ner oliver och kidneybönor. Då blir det lite matigare och samtidigt nyttigare.

Broccolilåda

8 kokta kalla potatisar
300 g broccoli
2 stora morötter (300 g)
250 g vego crème fraîche
2 dl mjölk
2 dl riven ost tex Markattas cheddar
2 krm svartpeppar
2 tsk örtsalt
2 tsk basilika

Skala och skiva potatisen. Lägg den i botten av en ugnsfast form. Strö över 1 tsk örtsalt. Koka broccolin 3 minuter och lägg den över potatisen. Skala morötterna och riv dem grovt. Blanda dem med crème fraîche, mjölk, riven ost och krydda. Bred detta över broccolin. Grädda i 200 grader ca 25 minuter till lådan fått fin färg.

Couscoussallad

2 dl kokta kikärter
2 dl couscous
2,5 dl kokande vatten (till couscousen)
2 tomater

1 gul paprika
0,5 liten gul lök
1 vitlöksklyfta
0,5 dl oliv- eller rapsolja
0,5 pressad citron
2 msk hackad gräslök
2 krm örtsalt
0,5 kram svartpeppar

Lägg couscousen i en bunke, slå över vattnet och låt svälla i tre minuter. Tärna tomater, paprika och lök. Gör en dressing av olja och citron. Smasksätt med gräslök, salt och peppar. Blanda ihop alltsammans.

Kikärtsbiffar (standard hos mig)

1 burk kikärter
En halv gul lök eller motsvarande purjolök
1 vitlöksklyfta
Ca 1 tsk kinesisk soja
2 msk vetemjöl eller maizena
2 msk olivolja
2 tsk spiskummin
Salt
Peppar

Skölj kikärterna. Skala och hacka löken fint. Blanda ner alltihop i mixern med kryddorna sist. Mixa. Stek och servera till potatis och brunsås med lingonsylt.

Brunsås

2 msk margarin eller smör
2 msk vetemjöl
4 dl vatten

En halv grönsaksbuljong
2-3 msk grädde eller mjölk
1-2 äkta soja
Salt
Peppar

Låt fettet bli ljusbrunt i en kastrull. Tag den från värmen och rör ner mjölet. Tillsätt vattnet och grönsaksbuljongen. Koka såsen 3-5 minuter. Smaksätt med grädde, soja och eventuellt lite salt och nymalen peppar.

Currysås

Ca 1,5 msk margarin eller smör
1,5 - 2 tsk curry
2 msk vetemjöl
4 dl vatten + 1
grönsaksbuljongtärning
0,5 dl grädde eller mjölk
Salt
(1 äppelklyfta)

Fräs fettet och curryn på svag värme i en kastrull. Rör ner mjölet. Tillsätt vattnet. Koka såsen 3-5 minuter. Tillsätt grädden. Smaksätt med salt och gärna lite finrivet äpple. Servera till ris.

Sesamkex ca 50-55 kex

2 dl vatten
2 dl grahamsmjöl
2 dl sesamfrö
1 dl vetegroddar

1 dl sojamjöl
1 dl flytande margarin

Blanda vatten och grahamsmjöl. Låt det svälla en stund. Arbeta ihop margarinet med sesamfröna, vetegroddarna, sojamjölet och det svällda grahamsmjölet. Låt degen stå kallt någon timme, kavla sedan ut den och gör med ett runt mått kakor som lägg på en smord plåt. Nagga och grädda i 225 grader.

Mjölkfri hamburgerdressing

2,5 dl sojagrädde
2 dl hackad smörgåsgurka
En halv gul lök
1 msk tomatpuré
1 msk sirap
1 krm salt
1 krm svartpeppar

Skala och hacka löken. Blanda alla ingredienser till en dressing, som blir mycket godare av att göras dagen före serveringen.

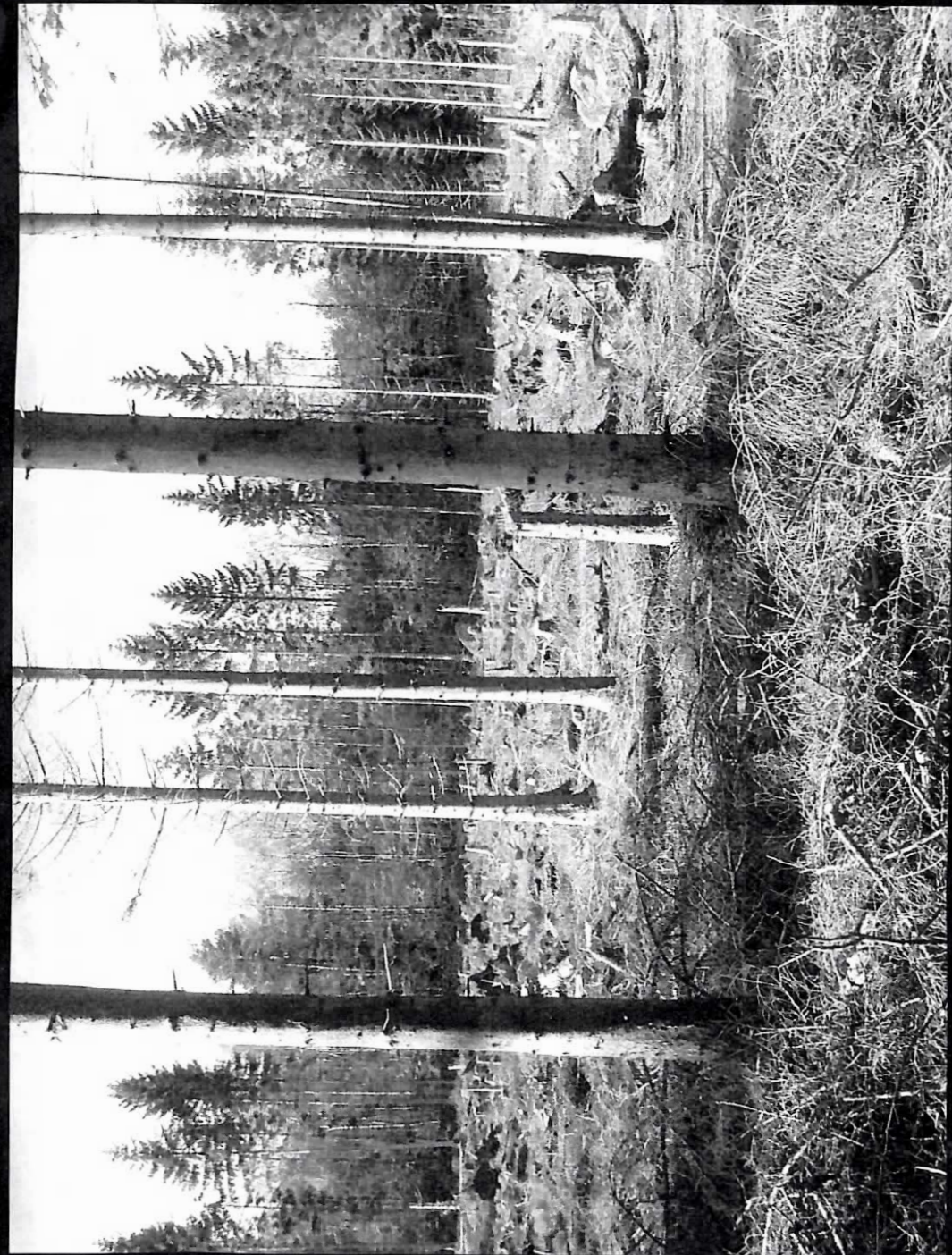
Marinerade champinjoner

400 g färska champinjoner

Marinad:

1,5 msk äppelcidervinäger
3 msk olivolja
0,5 msk senap
0,5 tsk gurkmeja
0,5 tsk koriander
0,5 tsk körvel
1 krm svartpeppar
1 krm salt
2 klyftor pressad vitlök

Borsta och rengör svampen. Blanda marinaden och skiva champinjonererna. Låt stå ett par timmar. Gott till det mesta

African Performance

Onsdagen den 26/5 var jag på en workshop med Sheela Langeberg. Sheela kommer ursprungligen från Tanzania, har bott i Sverige i flera år, men bor nu permanent i Australien. Hon spelar teater och skriver dramatik. Genom performance i kombination med sång, dans och historieberättande vill Sheela visa på problemen och livet hos folket i hennes hemland, Tanzania.

Jag var enormt stressad dagen då workshopen skulle äga rum och kom dit med andan i halsen, iklädd tajta jeans och minikjol. Så fort workshopen började förbannade jag mig själv för att jag inte hade bytt kläder. Sheela körde igång stenhårt med en studsig uppvärmning till afrikanska toner. Jag kände mig som en uppstoppad korv i mina jeans, men efter ett tag glömde jag bort dem och gav mig hän i musiken.

Vi dansade och svettades som galningar. Sheela var otroligt vacker men väldigt liten. Hon såg ut att vara ett enda muskelpaket. Jag har aldrig hört någon tala och sjunga med en sådan volym i rösten som Sheela.

Vi dansade till afrikanska rytmer och med benen högt upp hela tiden. Afrikansk dans är verkligen ett bra sätt att få bättre kondition. Dansen är fruktansvärt krävande eftersom de flesta rörelserna och stegen går ut på att man gör samma sak monotont om och om

igen, t.ex. hoppar upp och ner med benen brett isär, skakar på överkroppen samtidigt som man går, skakar på rumpen och höfterna medan man backar osv. Jobbigt men kul!

När vi hade dansat igång oss (i en och en halv timme) var det dags för lite sång. Vi sjöng en låt som Sheela hade gjort, och det lät riktigt snyggt med en sådan stor kör som vi bildade. Sedan spelade vi lite teater på afrikanskt vis, som också fungerade som en slags avslappning eftersom pantomimen/rörelserna skulle utföras mycket långsamt.

Är det några jag imponeras av så är det afrikanska kvinnor. Deras kroppar, hur de rör sig, talar och betar sig, hur allting ser så självklart men ändå

spontant ut. Och deras pondus, den om något är imponerande! Sheela är en sådan kvinna som jag själv önskar att jag har blivit om tjugo år.

Workshopen var minst lika jobbigt som ett medelpass på Friskis & Svettis, men mycket roligare med en dödsskön ledare. Just nu håller Sheela på med ett projekt som ska leda till en föreställning vid namn *Svart Madonna*. Håll utkik efter den i din stad. Den dyker upp om några månader.

Jag har bara blivit ännu mer frälst i Afrika, och kan knappt vänta tills jag ska resa dit!

AM I YOUR GIRLFRIEND?

Ännu en gång säger girlfriend hejdå.
Hör gärna av er om ni vill dela med
er av synpunkter på fanzinet, tala om
hur smart jag är eller hur fel jag har.
Ta hand om er där ute!

gratisfeetah@hotmail.com

Endags ska vi
alla dö...

Alla andra dagar
ska vi det inte

